

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'
ΑΡ. $\frac{41}{372}$

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ
ΣΕΛΔΕΣ 44

1933

1933

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Ε. Αρβανιτης

Είμεθα άποθήκη μόνον Μεταξωτών και τὸ συμφέρον μας απαιτεῖ, τὰ πωλούμενα παρ' ἡμῶν μεταξωτὰ νὰ εἶνε συλλογὴ πάντῳ ἐκλεκτοῦ καὶ μοντέρνου πού παράγει ἡ Ἑλληνικὴ Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
Ἑρμοῦ 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

Ἡ ἀρχαιότερα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεροι ἐν Παρίσις ἐπὶ τριετίαν σπουδάζαντες εἰς τὴν ACADEMIE NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν NAPOLITAINE.

Τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.
Διὰ περισσεύρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήριά των, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπίτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

ΦΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ",

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικὰς πηγὰς, προτιμώντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 3. παραπλευρῶς δεξιτροῦ Κοτεπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων Αἰδηψοῦ-Μεθάνων-Λουτρακίου-Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ λουτρά τῶν ὡς ἂν ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεία ἀνακαινισις.
Ἦραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.-8 μ.μ.

Ἀπαραίτητον καλλωπιστικὸν διὰ κάθε Κυρίαν. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ προσώπου. Καθαρίζει τὸ δέγμα. Ἐξολοίφει τὰς ρυτίδας. Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς. Ἐκτὸς τῆς λιπαρῆς κρέμας, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται τὸν χειμῶνα, δύνασθε νὰ ζητήσετε καὶ

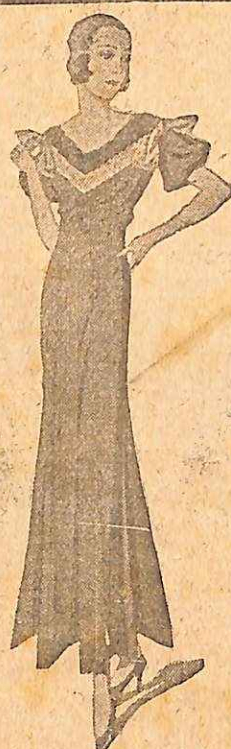
ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

στεγνὴ διὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας.
Πωλεῖται παντοῦ.

ΕΔΕΛΒΕΙΣΣ
Ἡ ΑΝΩΤΕΡΑ
ΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Κάθε κομψὴ κυρία δὲν πρέπει νὰ βιάσῃ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἄς ἀπιστοῦν τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ Οἶκον τῆς διπλωματούχου ραίστας.

ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Ἀρχὴ συνεισμοῦ Βύρωνος. Ὁδὸς Ἀδμαντίου Κοραῆ καὶ Ἀθηνῶν ἀριθ. 6 (Πρώτῃ στάσις)

Φα εἶρη ὅλα, τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς σαῖζον μετὰ χάρι, Παριζιάνικα γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρον.

Ἡ ἑφετεινὴ

συλλογὴ μας ὑπερβαίνει κάθε προηγουμένην εἰς τὰ Παρισινα Μοντέλλα

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Εὐαγγελιστορίας)

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

Οἶκον ἑννεῖον

ΤΑ ΕΦΕΤΕΙΝΑ ΦΙΛΜ

Ἡ λαοφιλὴ Μικφορντ πάντοτε νέα καὶ γοητευτικὴ, ὥπως θὰ τὴν δοῦμε φέτος στὸ νέο της φιλμ «Τὰ Μυστικὰ», στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ μετὰ τὸν Λέσλι Χέαρντ.

τη δασκάλα του χορού σ' όλη μου τη ζωή. 'Α! 'Οχι! 'Ονειρεύομαι να γίνω μία από τις μεγαλύτερες ηθοποιούς και χορεύτριες του Λονδίνου και γι' αυτό, όταν έστειρα από δυο χρόνια, το 1925, μου έκαναν μια πρόταση να παρουσιάσω μερικά χορευτικά «σκέτς» μου στο «Μετροπόλ - Κλόμπ», δέχτηκα όλο-χαρη να εμφανισθώ εκεί πέρα, άναμεσα στις καλύτερες χορεύτριες της 'Αγγλίας!

Θεωρώ τώρα περιττό να σάς αναφέρω ότι εκείνο το βράδυ ήταν το πιο ωμορφο της ζωής μου! 'Ευχαρίστες!

Η αγαπημένη μου μητέρα, όταν έμαθε αυτούς τους θριάμβους μου, άρχισε να κλαίει από τη χαρά της. Είχαν τελειώσει πια ή στενοχώριες κ' ή στερήσεις. Στο εξής θα ζούσαμε μια εύτυχισμένη ζωή, μ' άνεσι και με πολυτέλεια...

Η όπερέττα, στην οποία πρωταγωνίστησα κατόπιν, παίχτηκε έξη δολοκλήρους μήνες. 'Όλο το Λονδίνο πέρασε από το θέατρο μας για να τη δι και να με χειροκροτήσει, κι' όταν τελος «απεχθήκα», ο Σέουμυρ Λις, ένας από τους διασημότερους ηθοποιούς της 'Αγγλίας, μου πρότεινε να υπογράψω μαζί του ένα συμβόλαιο για μια μεγάλη «τουρνέ» στον Καναδά!

Αυτό το ταξίδι μου στο Νέο Κόσμο μου έχει απομείνει σαν ένα ατέλειωτο όνειρο. Τι όμορφες ημέρες που πέρασαμε στο Μοντρεάλ, στο Κιμπέικ και στις άλλες μεγαλουπόλεις του Καναδά! ...

Δεν μπορείτε όμως να φανταστείτε την εκδήλξη μου όταν την πρώτη ημέρα που γύρισα πάλι στο Λονδίνο έλαβα το ακόλουθο τηλεγράφημα:

«Α ν δ έ λ ε τ ε τ ο ν π ρ ω τ ο ρ ο λ ο σ τ ο Μ π ρ ο ν τ γ ο υ α ι η ρ , ε λ α τ ε α μ ε σ ω σ τ ο Π α ρ ι σ ι α .»

Στο Παρίσι! Η καρδιά μου πήγε να σπάσει απ' τη συγκίνηση. Είχα γίνει τόσο 'Αγγλίδα, ώστε είχα ξεχάσει ότι η οικογένειά μου ήταν από τη Μονμάρτρ!

Την άλλη ημέρα λοιπόν, χαρούμενη όσο ποτε, πήρα το ατμόπλοιο και πέρασα τη Μαγική. 'Επί τέλους! 'Υστερ' από το Λονδίνο, θα κατοικούσα και το παρισινό κοινό, δίχως να ξέρω ούτε μία λέξη Γαλλικά! ...

Ένα βράδυ όμως, την ώρα που χόρευα, σωριασμένα άναβηθη από ένα δυνατό πόνο: σκολη κοειδίτιδα! Μαντέψτε λοιπόν τη συνέχεια. Νοσοκομείο, έγχυση, σις, ανάρρωση. Κατά την ανάρρωσή μου άκουθες μου πρότειναν να παίξω στην κινηματογράφο. Και δέχτηκα άμέσως όπως ήμουν άπορασιμένη να δεχτώ, δι μου προσέφερε η ζωή. «Γύρισα» λοιπόν στο στούντιο του Ζονανβίλ τις «Μποέμικες αγάπες» (το «Ριό Γκίζ») που ήταν προεβλήθησαν στο Παρίσι, μ' έκαναν διάσημη. Δέν ήμουν πια μόνο μια πασίγνωστη πρωταγωνίστρια της όπερέτας. Είχα γίνει κινηματογραφική «ασίτσα»! Μα η ζωή του κινηματογράφου μ' άρεσε περισσότερο από κάθε άλλη και γι' αυτό από τότε εγκατέλεινα τη σκηνή κ' άφο-

ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΪΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

ΜΙΑ ΑΤΡΟΜΗΤΗ ΝΕΑ

Η Αίγλη και ο μικρόψυχος δούξ. Η νέα κυρία μπρός στο Έπαναστατικό δικαστήριο. 'Όπου το θάρρος της καταπλησσει τους δικαστές. Η φανταστική συνωμοσία. Οι σαρκασμοί της Αίγλης πρὸς τους κατηγορούς της. Πώς εβιάσισε πρὸς τὸ θάνατο, κτλ.

Κατά την εποχή της γαλλικής τρομοκρατίας, δέν κατεδιώκοντο και δέν έφρονέοντο μόνον οι άριστοκράται από τὸν μανιασμένο δ-χλο, αλλά πολλές φορές και άνθρωποι του λαού. Οι τρομοκράται είχαν αίματοκυλίσει τόσο τη Γαλλία, ώστε πολλοί άνθρωποι του λαού ένοιωθαν να φωνάξουν μέσα στην καρδιά τους ή αγανάκτηση για τις άδικίες και τὰ κακουρήματα, που έβλεπαν καθημερινώς να διαπράττονται γύρω τους.

Προσπαθούσαν λοιπόν με κάθε τρόπο ν' αντιδράσουν κατά της άναρχίας, αλλά στο τέλος συνειδητόν τους πείσθηκε να δώσουν στο Έπαναστατικό δικαστήριο, που τους καταδίκαιε και τους θανάτων άπανθρώπως. Πολλές φορές οι άγνοιο αυτοί άνθρωποι του λαού αντιμετώπιζαν το θάνατο πολύ πιο γενναία από τους άριστοκράτες.

Ίδου ένα σχετικά άνεκδοτο, το όποιο άφηγείται ο Μπενίτο στὰ «Απομνημονεύματά» του:

«Ένας άριστοκράτης, ο κ. ντε Σατελέ, από την πρώτη στιγμή της συλληψής του, είχε δείξει πρωτοφανή δειλία. Δέν έπαινε να δλοφύρεται και να κλαίει σαν γυναίκα! Μία νέα συνκατάδικός του τὸν έλυσίσσε τότε άηδισμένη και τὸν είπε:

— Δέν ντρέπεσθε να κλαίτε, κ. Δούξ! Τὸ να πεθάνει κανείς για τις ιδέες του, είνε ωραίο και ύψηλό! ...

Η νέα αυτή δέν ήταν άριστοκράτης, όπως θά μπορούσε κανείς να φαντασθί. Ήταν ένα φτωχοκόριτσο, δομαζόταν δέ Αίγλη. Θά ήταν δεκάεπτά μόλις ετών και έβρεσε μέσα σὲ μία τρώγλη έντελώς διεφθαρμένη.

Η Αίγλη αυτή αίσθανόταν άπεχθεία πρὸς τους τρομοκράτες, και τὸ βροντοφωνούσε αυτό, όπου κ' άν βρισκόταν. Τὴν συνέλαβαν τέ-λος καθώς και μία συντρόφισσά της, πούχε τις ίδιες ιδέες και τὴν φυλάκισαν. Δημόσιος κατηγορος ήταν τότε ο Σωμέτ, ένας πῶλην κατάδικος τὸν κατέρχων. 'Ο Σω-

σώθηκα άποκλειστικά στην δδόνη. Μὴν λήτε δώστόσο τώρα: Τι εύτυχισμένη γυναίκα αυτή η Μέρη Λεμοννιέ! 'Οχι! Θά είχατε άδικο. Δέν είμαι και τόσο εύτυχισμένη... Λέπει κάτι από την ζωή μου: Ένας μεγάλος έρως! Μέχρι σήμερα δέν μπόρεσα να βρω τὸν ἰδανικό σύντροφο της ζωής μου. Μα τὸν περμένω... Ξέρω δι θάρρη μια ημέρα. Έγιναν τόσα θαύματα στη ζωή μου! Τόσα θαύματα!... Γιατί να μὴ γίνη ακόμα ένα! ...»

μετ έσκέφθη στην αρχή να στείλει στην λαμητόμο τις δυο αυτές γυναίκες μαζί με τη βασίλισσα για να τὴν έξευτελίση ακόμα περισσότερο, χωρίς να τις περάσει από δική. Δέν τὸ έκαμε όμως, κ' έτσι ή δυο νέες έμειναν στη φυλακή.

Έφθασε τέλος και ή ημέρα της δίχης ενόμιου τὸν Έπαναστατικό δικαστήριο. Τὸ κατηγορητήριο που συνετάχθη από τὸν ἴδιο τὸν Σωμέτ ανέφερε δι ή δυο φίλες «είχαν... συνωμοσί με τὴν χήρα Καπέτου (τὴν βασίλισσα) εναντίον τὸν...έλευθερίων του λαού! ...

Η Αίγλη δέν μπορούσε να χωνέψη τις ψευδολογίες αυτές. Και σ' αυτές έρωτήσεις της απέτειναν ε πρόδοος με σαρκασμούς, άπαν- τως της αυτή κατέπληξε τὸς δικαστές, πολλοί τὸν όποίων τὴν έγνώριζαν από τὸν προηγούμενο άσωτο βίο της. Κάποιος απ' αὐτούς

φτωχοκόριτσο που κέρδιζε τὸ ψωμί μου στις γωνιές τὸν δρόμων και πὸν δέν θά μπορούσα να πλησιάσω οὐτε τὸ μαρμίδι της! ... Τέτοιες βλακείες, μονάχα τυποτένιοι άνθρωποι και ήλίθιοι σαν και σάς μπορούν να τις λένε και να τις υποστηρίζουν.

Τὸ θάρρος της νέας αυτής έκανε τὰ μέλη του δικαστηρίου ν' άρχίσουν να τὴν συμπαθού. Ένας δικαστής μάλιστα, θέλοντας να τὴν διευκολύνη, τὴν ρώτησε μήπως όλα αυτά τὰ λόγια θά έλεγε πῶς όλα αυτά τὰ λόγια θά έλεγε αυτή τὴν υποστηρίζαν και μερικοί άλλοι δικασταί, παλαιοί γνώριμοι της κατηγορουμένης.

Η Αίγλη όμως... τὸς άποσβόλωσε όλους! 'Εδήλωσε καθάρα πὸς εἴν ὑπῆρχε κανένας μεθυσμένος μες στο δικαστήριο, ο μεθυσμένος αυτός δέν ήταν αυτή, και απὸς για ν' αποδείξη δι είχε μιλήσει με μεγάλη ψυχραιμία, θά... επαναλάμβανε ένώπιον τὸν δικαστήριο τις βρισιές της εναντίον της Δημοκρατίας.

Αναγκαστήσαν τότε να της έπιβάλουν σιωπή διὰ της βίας.

Η συντρόφισσα όμως της Αίγλης δέν ήταν τόσο θαράλλια σαν κ' αυτήν. Και ήταν έτοιμη να παραδεχθί δι επάνω στο μεθύσι της είχε πῆ δι είχε πῆ. Η Αίγλη όμως τὴν διέκοψε με αγανάκτηση, φωνάζοντάς της πὸς εἴν δειλίασε δά... άτιμαζόταν! ...

Κατόπιν όλων αὐτῶν, τὸ δικαστήριο κατεδίκασε τὴν Αίγλη εἰς θάνατον, ως άδιδόρωτον άριστοκράτισσα! τὴν δέ συντροφισσά της εἰς εἰκοσαετή δεσμά, ως παρανοήτισσα! ...

Η Αίγλη άκουσε με τὸ χαμόγελο στὰ χείλη τὴν ανάγνωση της καταδικαστικής αποφάσεως. 'Όταν όμως ο πρόεδρος έπρόσδεσε δι κατεδικάζετο και εἰς κατάσχεση της περιουσίας της, ή Αίγλη τὸν φώναξε σαρκαστικά:

— 'Ε, κλέφτη! 'Εδὼ σὲ περιμένα! Στην χαρίζω τὴν περιουσία μου... Και νάσαι βέβαιος πὸς δσο κ' άν φας πὸν δαυτή, δέν έχεις φρόνο να πῆς γαστρονικά! ...

Βγαίνοντας απ' τὸ δικαστήριο ή Αίγλη, δέν έπαινε απ' τὸ να εκφράζη τὴν ικανοποίησή της για δσα είχε «ψάλλει» στους δικαστάς. 'Ανησυχούσε μόνο μήπως, στὸν άλλο κόσμο τὴν βασάνιζαν οι διαβόλοι τὴν συνώδεσε ὡς τὴν λαμητόμο, νος δέν ὑπῆρχε. Η Αίγλη τότε ή- συχασε, και πῆδσε στο κάθρο πὸν θά τὴν οδηγούσε έλαφρά σαν πουλί... στο θάνατο.

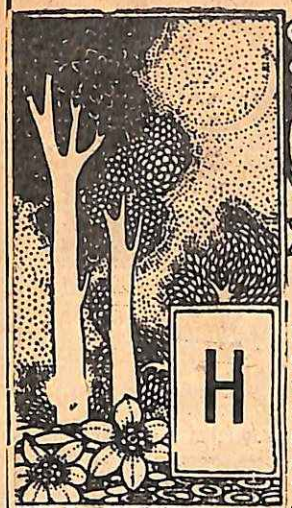
— 'Όραίο εἶν και τοῦτο! 'Εγὼ συνώδεσα με τὴν βασίλισσα; 'Αν τὰ λέτε αὐτὰ για να έπαυεστε πνεύμα... σὰς συλλυπώμαι! ...

»Συνένοχος εἰν αὐτῆς πὸν τὴν λέτε «χήρα Καπέτου», και πὸν μ' ὀλο τὸ πεισμα σας, ήταν ή δυστυχισμένη σας βασίλισσα! 'Εγὼ, ένα

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΙΛΛΕΤΑΡ

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΜΑΤΩΣΕ...

Ρόξ - Μαρι, ή χαριτωμένη άνηψιά μου, μπῆκε ἄξαφνα στο γραφεῖο μου.

— 'Εγὼ είμαι, θείε Ραούλ, μου είπε με τὴν χρονοστάλεια φωνή της. Μήπως σ' ένοχλώ;

Είχα να δὼ τη Ρόξ-Μαρι ένα ὀλόκληρο μῆνα. Η άνηψιά μου είνε ένα ελεύθερο κ' ανεξάρτητο κορίτσι που περνάει από τὸ γραφεῖο μου σαν διαβατάριο πουλί, πότε για να μὸν ξαυστηρευθί ε να μυστικό της, πότε για να μὸν πῆ τις στενοχώριες της και, και μὰ φορά, για να μὸν ζητήσει τη συμβουλή μου...

Η Ρόξ-Μαρι, καθώς βλέπετε, είνε ένα μοντέρνο κορίτσι.

— Αὐτὴ τὴ φορά, θείε μου, εἶ- χω να σου πῶ πολλά πράγματα, μου εβιάγησε.

Και τὸ διαβατάριο πουλί καθί- σε ανατανατικά σὲ μία πολυθρόνα και με κούταξε με τὰ μαύρα κ' όνειροπόλα μάτια του.

— Η Τζόαν είνε μὰ άχάριστη, άρχισε να μὸν λέη ή χαριτωμένη άνηψιά μου, κ' έπειδι σ' εἶχω συνήθιση, θείε Ραούλ, να μὸν σου κρύβω τίποτε, αὐτὴ τὴ φορά θά σου διηγηθῶ ένα συγκινητικό δρᾶμα. 'Ω, μὴ φοβάσαι, αγαπητέ μου θείε, είνε ένα μικρὸ δραματάκι που δέν θά είχε καμιά σημασία, άν δέν έκανε τὴν καρδιά μου ν' ανόνη... Ξέρω πολὺ καλά τι ιδέα έχεις για μένα. Με δυο λόγια, κ' εἰσὸν κ' ο μπαμπάς με θεωρεῖτε εἰς τὴν. 'Ε, λοιπόν, έκανα μὰ μεγάλη κουταμάρα! ...

Σ' αὐτὸ τὸ σημείο ή Μαρι-Ρόξ έξέπασε σ' ένα νευρικό γέλιο για να μὴ κλάψη. 'Επειτα πῆρε ένα σιγαρέττο, τὸ άναψε, ξαπλώθηκε πάλι στην πολυθρόνα της και συνέχισε τὴν εξομολόγησή της.

— Δέν θά τὴν ξέρης καλά τὴν Τζόαν, θείε Ραούλ... Μὸν φάνε- ται δι πρέπει να σου τὴν περιγράψω... Η Τζόαν δέν είνε απλὸς ὀμορφη... Είνε πεντάμορφη! 'Εχει τρομερὸ «σέξ-άππλ», καστα- νά μαλλιά, γαλανὰ μάτια, λεπτὸ και πλαστικό κορμί και υπέροχα πόδια. Είνε ο τίπος της έποχής μας. Τὸ μόνο ελάττωμά της είνε τὰ χοντρά και φιληδονα χείλη της. Αὐτὰ όμως ξεχνούνται άμέσως μπροστά στην άκατανίκητη γοη- τεία της. Κι' απόδειξις είνε δι ο Ζάν Γκορλιέ τὴν πόσεξε από τὴν πρώτη στιγμή που βρέθηκε μπρο- στά της. 'Ο Γκορλιέ είνε ένας παιδικὸς φίλος μου. Τὸν ξέρω από μωρό, όπως λένε... 'Ο Ζάν λοι- πὸν κ' εἰγὼ δέν είχαμε ποτέ με- ταξύ μας καμιά αίσθηματιχὴ πε-

ριπέτεια. Δέν μὸν έκανε ποτέ του κόρτε και δέν τὸυ έκανα ποτέ μου γλυκά μάτια. Είχαμε δυο φίλοι, δυο παλαιοί και καλοί φίλοι.

— 'Ο Ζάν είνε μηχανικός σ' ένα μεγάλο εργοστάσιο τὸν 'Ισσουά. Είνε δηλαδή ένα πρώτης τάξεως «κελεπούρι» για τὰ κορίτσια της παντρειάς. 'Όταν ήθελε λοιπόν στη Ντωβίλ, εἶδὼ κ' ένα μῆνα, μὸν δῆλωσε καθάρα δι είχε πάρει τὴν απόφαση να παντρευθί. Κι' εἰγὼ, σαν καλή φίλη, τὸν έπῆγα ὕστερ' από λίγες ὥρες στο Καζίνο και τὸν γνώρισα σ' όλες τις φίλες μου. Πρέπει τώρα να σου πῶ, θείε Ραούλ, δι ο Ζάν είνε λίγο παραμένος... Είνε ένα πολυκα- ρμένιο παιδί που ένθουσιάζεται πολὺ εύκολα. Τὸ βράδυ, λοιπόν, ὅ- ταν τὸν ερώτησα πὸς τὸυ είχαν φανή ή φίλες μου, δέν θέλησε να κρύψη διόλου τὸν ένθουσιασμό του.

— Τί μπουκέτο! Μὸν φώναξε ὀλόχαρος. 'Όλες τὸς είνε υπέρο- χες! 'Εκείνη πρὸ πάντων ή Τζόαν Μερλιέ, τί χάριμα! Σωστός άγγε- λος! ...

Από αὐτὰ τὰ λόγια του κατα- λαβαίνει κανείς άμέσως δι ο Ζάν είχε κάνει κιόλας τὴν εἰλογίη του. Και τὴν άλλη ημέρα, δέν άφησε τὴν Τζόαν μονάχη οὐτε μὸν στιγ- μὴ. Μὰ κ' εκείνη κατάλαβε γρή- γορα τὸ αίσθημά του και δέν ε- χασε ευκαιρία για να τὸν δείχνη δι θά της άρεσε μὰ τέτοια περι- πέτεια... Δέν σου κρύβω μάλιστα δι τὸν αγαπούσε κ' εκείνη πραγ- ματικά. Κι' όμως, θείε Ραούλ, τὰ δέν συλλογίζονται τίποτ' άλλο πα- ρὰ τὴ φίλη μου τὴ Τζόαν και... ε- βάζα τὸν Ζάν στη θέση του, γιατί οί άντρες, βλέπεις, είνε πάντα οι ίδιοι. 'Επειδι εἰλεπε ή Τζόαν, νό- μιζε δι έπρεπε να δέχουαι εἰνὸ τὰ

χάδια του και τὰ φίλιά του... 'Ο Ζάν μάλιστα με- σικές φορές γι- νόταν τόσο τολ- μηρός, ὡστε ο μολογὸν δι τὸν σοβιόνει! Μὰ τί έπρεπε να ζά- νω; 'Αν θύμαι- να και τὸν άνη- να, θά κατέστρε- φα τὴν εἰσχυ- τὴς Τζόαν. Αὐ- τὸ τώρα μπορεί να σου φαίνεται παράξενο, μὰ για συλλογισθί δι ο Ζάν θά εἰσπρε- πὸν πολλὰ εύκολα μια τρυφερὴ σύντρο- φο για τις τρέλ- λες του!

— 'Ακούς, θείε Ραούλ, με πολὺ ένθουσιασμό αὐτὴ τὴ δουλειά. Μὰ μήπως μπορούσα ν' άνηθῶ; 'Ε- κανα λοιπόν δι έπρεπε να κάνω. Μόλις έφγνε ή Τζόαν, εἰνὰ ή σκιά τὸν Ζάν! Μ' αὐτὸν τὸν τρό- πὸ δέν φοβόμουν δι μπορούσε να τὸν μπλέξη καμιά άλλη. Κι' ὡ- στόσο δέν εἰλεται οί περιστάσεις... 'Α! Τί σκοτοδρες, αγαπητέ μου θείε, τί σκοτοδρες! Τρέμω ὀλό- κληρη όταν τις συλλογίζουμαι. Φαν- τάσου δι ο Ζάν κ' εἰγὼ περνού- σαμε ὅλη τὴν ημέρα μαζί, πίσω από τὸς φόδους και σὲς έρημες γωνιές της άκορογιάς. Και φυ- σικά, ὡπως καταλαβαίνεις, διακιν- δύνενα διαρκῶς τὴν ὑπόληψί μου... Μὰ τὸ αίσθημα τὸ καθήκοντος μὸν έδινε θάρρος. 'Επειτα, δέν θέλω να σου κρύψω δι μὸν άρεσε αὐτὴ τὴ συγκοιτία. 'Ο Ζάν είνε τόσο χα- ριτωμένος, τόσο θελκτικός! Κι' ή- ταν τόσο τρυφερός μαζί μου! Κά- με τόσο μ' έπαινε από τὰ χέρια, με τραβούσε κοντά του και μὸν ψιθύριζε:

— 'Α! μικρούλα μου Ρόξ-Μα- ρι, είσαι ή καλύτερη απ' όλες! Τί- λες! Δέν παντρεύομαστε;

— 'Ακούς, θείε Ραούλ; 'Ημουν ή καλύτερη απ' όλες! Μὰ κ' ή πὸ άνηθή ὡπως θά δῆς... 'Εγὼ τότε δέν συλλογίζομαι τίποτ' άλλο πα- ρὰ τὴ φίλη μου τὴ Τζόαν και... ε- βάζα τὸν Ζάν στη θέση του, γιατί οί άντρες, βλέπεις, είνε πάντα οι ίδιοι. 'Επειδι εἰλεπε ή Τζόαν, νό- μιζε δι έπρεπε να δέχουαι εἰνὸ τὰ

χάδια του και τὰ φίλιά του... 'Ο Ζάν μάλιστα με- σικές φορές γι- νόταν τόσο τολ- μηρός, ὡστε ο μολογὸν δι τὸν σοβιόνει! Μὰ τί έπρεπε να ζά- νω; 'Αν θύμαι- να και τὸν άνη- να, θά κατέστρε- φα τὴν εἰσχυ- τὴς Τζόαν. Αὐ- τὸ τώρα μπορεί να σου φαίνεται παράξενο, μὰ για συλλογισθί δι ο Ζάν θά εἰσπρε- πὸν πολλὰ εύκολα μια τρυφερὴ σύντρο- φο για τις τρέλ- λες του!

— 'Εγὼ, ὕστερ' από ὀχτὼ ἡμέ- ρες, ή Τζόαν

καλὴ μου με θεομά δάκρυα. Μὰ δέν έβλαψε για τὴ θειά της. — 'Εχε τὸ νοῦ σου στο Ζάν, με παρακάλεσε. Τὸν φοβάμαι, αγα- πημένη μου Ρόξ-Μαρι. Τώρα πὸν θά φύγω, φρόντισε μὴ μὸν τὸν πά- ρει καμιά άλλη...

Δέχτηκα, θείε Ραούλ, με πολὺ ένθουσιασμό αὐτὴ τὴ δουλειά. Μὰ μήπως μπορούσα ν' άνηθῶ; 'Ε- κανα λοιπόν δι έπρεπε να κάνω. Μόλις έφγνε ή Τζόαν, εἰνὰ ή σκιά τὸν Ζάν! Μ' αὐτὸν τὸν τρό- πὸ δέν φοβόμουν δι μπορούσε να τὸν μπλέξη καμιά άλλη. Κι' ὡ- στόσο δέν εἰλεται οί περιστάσεις... 'Α! Τί σκοτοδρες, αγαπητέ μου θείε, τί σκοτοδρες! Τρέμω ὀλό- κληρη όταν τις συλλογίζουμαι. Φαν- τάσου δι ο Ζάν κ' εἰγὼ περνού- σαμε ὅλη τὴν ημέρα μαζί, πίσω από τὸς φόδους και σὲς έρημες γωνιές της άκορογιάς. Και φυ- σικά, ὡπως καταλαβαίνεις, διακιν- δύνενα διαρκῶς τὴν ὑπόληψί μου... Μὰ τὸ αίσθημα τὸ καθήκοντος μὸν έδινε θάρρος. 'Επειτα, δέν θέλω να σου κρύψω δι μὸν άρεσε αὐτὴ τὴ συγκοιτία. 'Ο Ζάν είνε τόσο χα- ριτωμένος, τόσο θελκτικός! Κι' ή- ταν τόσο τρυφερός μαζί μου! Κά- με τόσο μ' έπαινε από τὰ χέρια, με τραβούσε κοντά του και μὸν ψιθύριζε:

— 'Α! μικρούλα μου Ρόξ-Μα- ρι, είσαι ή καλύτερη απ' όλες! Τί- λες! Δέν παντρεύομαστε;

— 'Ακούς, θείε Ραούλ; 'Ημουν ή καλύτερη απ' όλες! Μὰ κ' ή πὸ άνηθή ὡπως θά δῆς... 'Εγὼ τότε δέν συλλογίζομαι τίποτ' άλλο πα- ρὰ τὴ φίλη μου τὴ Τζόαν και... ε- βάζα τὸν Ζάν στη θέση του, γιατί οί άντρες, βλέπεις, είνε πάντα οι ίδιοι. 'Επειδι εἰλεπε ή Τζόαν, νό- μιζε δι έπρεπε να δέχουαι εἰνὸ τὰ

χάδια του και τὰ φίλιά του... 'Ο Ζάν μάλιστα με- σικές φορές γι- νόταν τόσο τολ- μηρός, ὡστε ο μολογὸν δι τὸν σοβιόνει! Μὰ τί έπρεπε να ζά- νω; 'Αν θύμαι- να και τὸν άνη- να, θά κατέστρε- φα τὴν εἰσχυ- τὴς Τζόαν. Αὐ- τὸ τώρα μπορεί να σου φαίνεται παράξενο, μὰ για συλλογισθί δι ο Ζάν θά εἰσπρε- πὸν πολλὰ εύκολα μια τρυφερὴ σύντρο- φο για τις τρέλ- λες του!

— 'Εγὼ, ὕστερ' από ὀχτὼ ἡμέ- ρες, ή Τζόαν

καλὴ μου με θεομά δάκρυα. Μὰ δέν έβλαψε για τὴ θειά της. — 'Εχε τὸ νοῦ σου στο Ζάν, με παρακάλεσε. Τὸν φοβάμαι, αγα- πημένη μου Ρόξ-Μαρι. Τώρα πὸν θά φύγω, φρόντισε μὴ μὸν τὸν πά- ρει καμιά άλλη...

Δέχτηκα, θείε Ραούλ, με πολὺ ένθουσιασμό αὐτὴ τὴ δουλειά. Μὰ μήπως μπορούσα ν' άνηθῶ; 'Ε- κανα λοιπόν δι έπρεπε να κάνω. Μόλις έφγνε ή Τζόαν, εἰνὰ ή σκιά τὸν Ζάν! Μ' αὐτὸν τὸν τρό- πὸ δέν φοβόμουν δι μπορούσε να τὸν μπλέξη καμιά άλλη. Κι' ὡ- στόσο δέν εἰλεται οί περιστάσεις... 'Α! Τί σκοτοδρες, αγαπητέ μου θείε, τί σκοτοδρες! Τρέμω ὀλό- κληρη όταν τις συλλογίζουμαι. Φαν- τάσου δι ο Ζάν κ' εἰγὼ περνού- σαμε ὅλη τὴν ημέρα μαζί, πίσω από τὸς φόδους και σὲς έρημες γωνιές της άκορογιάς. Και φυ- σικά, ὡπως καταλαβαίνεις, διακιν- δύνενα διαρκῶς τὴν ὑπόληψί μου... Μὰ τὸ αίσθημα τὸ καθήκοντος μὸν έδινε θάρρος. 'Επειτα, δέν θέλω να σου κρύψω δι μὸν άρεσε αὐτὴ τὴ συγκοιτία. 'Ο Ζάν είνε τόσο χα- ριτωμένος, τόσο θελκτικός! Κι' ή- ταν τόσο τρυφερός μαζί μου! Κά- με τόσο μ' έπαινε από τὰ χέρια, με τραβούσε κοντά του και μὸν ψιθύριζε:

— 'Α! μικρούλα μου Ρόξ-Μα- ρι, είσαι ή καλύτερη απ' όλες! Τί- λες! Δέν παντρεύομαστε;

— 'Ακούς, θείε Ραούλ; 'Ημουν ή καλύτερη απ' όλες! Μὰ κ' ή πὸ άνηθή ὡπως θά δῆς... 'Εγὼ τότε δέν συλλογίζομαι τίποτ' άλλο πα- ρὰ τὴ φίλη μου τὴ Τζόαν και... ε- βάζα τὸν Ζάν στη θέση του, γιατί οί άντρες, βλέπεις, είνε πάντα οι ίδιοι. 'Επειδι εἰλεπε ή Τζόαν, νό- μιζε δι έπρεπε να δέχουαι εἰνὸ τὰ

χάδια του και τὰ φίλιά του... 'Ο Ζάν μάλιστα με- σικές φορές γι- νόταν τόσο τολ- μηρός, ὡστε ο μολογὸν δι τὸν σοβιόνει! Μὰ τί έπρεπε να ζά- νω; 'Αν θύμαι- να και τὸν άνη- να, θά κατέστρε- φα τὴν εἰσχυ- τὴς Τζόαν. Αὐ- τὸ τώρα μπορεί να σου φαίνεται παράξενο, μὰ για συλλογισθί δι ο Ζάν θά εἰσπρε- πὸν πολλὰ εύκολα μια τρυφερὴ σύντρο- φο για τις τρέλ- λες του!

— 'Εγὼ, ὕστερ' από ὀχτὼ ἡμέ- ρες, ή Τζόαν

καλὴ μου με θεομά δάκρυα. Μὰ δέν έβλαψε για τὴ θειά της. — 'Εχε τὸ νοῦ σου στο Ζάν, με παρακάλεσε. Τὸν φοβάμαι, αγα- πημένη μου Ρόξ-Μαρι. Τώρα πὸν θά φύγω, φρόντισε μὴ μὸν τὸν πά- ρει καμιά άλλη...

Ξαναγύρισε. Τὴς έπέστρεψε λοιπόν τὸν Ζάν κ' ὡπως ήταν έπόμεο δέν άρρησαν ν' άρραβωνιαστούν.

— Κι' έζησαν αὐτοί καλά κ' ε- μεις καλύτερα...

— 'Α, ὅχι! Κάνεις μεγάλο λά-θος, θείε Ραούλ... διαμαρτυρήθηκε ή άνηψιά μου. Ξέχασες δι σου εἶ- πα πὸς ή Τζόαν είνε μὰ άχάρι-στη! Μόλις έξασφάλισε τὴν εἰτυ- χία της, μὸν γύρισε τις πλάτες. Δέν ξέρω τί της εἶπαν ή καλές γλώσσες, μὰ κατάλαβα άμέσως ὅ- πὸ τὴ στάσι της δι άρχισα να της γίνωμαι έννοητική! 'Ακούς, θείε Ραούλ; 'Ενοητική! Και τὸ πὸ λυπηρὸ απ' όλα είνε δι ο Ζάν τὸ- ρα, ο εύτυχισμένος άρραβωνιασι- κὸς της Τζόαν, με θεωρεῖ σαν ξέ- νη! ... Θεέ μου! Τὸ να χάσω τὴν Τζόαν δέν είνε κάτι που μπορεί να μ' άφήση για πάντα άταπη- ρητή. Μὰ να χάσω τὸν Ζάν, τὸν αγαπημένο μου Ζάν, αὐτὸ είνε μὰ άδία! ...

— 'Ο! Καταλαβαίνω πολὺ καλά τί συλλογίζεται ή Τζόαν. Ξέ- ρει, βέβαια, δι, άν ήθελα, μπορού- σα να τὴς τὸν πάρω και να κάνω τὸν Ζάν να μ' αγαπήσει... Μὰ εἰγὼ τότε εἶχα στο νοῦ μου τὴν τύχη της, τὴν εἰσχυρία της και δέν θέ- λισα να της κάνω κακό. 'Επειτα, θά έκανα μὸν φίλο;

— Μπαβόο, Ρόξ-Μαρι! ... 'Εσύ, παιδί μου, έχεις άσχές! Τὴς εἶπα με ὑπερηφάνεια.

Η Ρόξ-Μαρι έσκιψε τὸ κεφάλι για να κρύψη τὰ δάκρυά της.

— 'Αρχές! Ξέρω κ' εἰγὼ άν έπρεπε να εἶχω άρχές! Ψιθύρισε μ' ένα κλάμμα στη φωνή. 'Εκείνο πὸν ξέρω, θείε Ραούλ, είνε δι ή ζωή είνε άνηθή! Καταλαβαίνω πολὺ καλά δι έκανα μὰ κουταμά- ρα, δι έδωσα τὴν τύχη μου! ... Μὰ δέν περνούσε... 'Εγὼ δέν περι- μένω πια τίποτ' από τὴ ζωή... Εί- μαι τόσο άπογοητευμένη! Πέρασα λοιπόν, αγαπητέ μου θείε, για να μὸν βοηθί κανένα παρὰ... Δέν

ΑΙΜΑΤΩΜΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ ΚΙ' Ο ΣΥΝΩΜΟΤΗΣ ΑΛΗΣ ΣΟΥΑΒΗ

Ένα μοιραίο έτος για την 'Οθωμανική αυτοκρατορία. Πώς ο Χαμίτ εξεδρόνισε τον αδελφό του Μουράτ και του πήρε το στέμμα. Ο Άλης Σουαβή, ο ήμιπαράφρων παιδαγωγός. Το μίσος του κατά του Χαμίτ. Η συνωμοσία της εκδρόνισης του Σουλτάνου. Πώς πνίγη μέσα στο αίμα κτλ.

Το 1878 ήταν ένα έτος μοιραίο για την 'Οθωμανική Αυτοκρατορία. Τη χρονιά εκείνη, ύστερ από την τρομερή ήττα των Τούρκων στον πόλεμο με τη Ρωσία, το

Χαλιφάτο δέχτηκε το πρώτο θανάσιμο χτύπημα. Από τότε άρχισε να κλονίζεται ο θρόνος των πατισάχ—ο θρόνος αυτός, τον οποίο ο Μουσταφά Κεμάλ σώωσε μια μέρα σ' έρεπια, με μια αποφασιστική γενοσημία...

Ενώ, λοιπόν, στα 1878, τα ρωσικά στρατεύματα είχαν καταστρώσει στον Άγιο Στέφανο, λίγο έξω από την Κωνσταντινούπολη, ενώ στην πρωτεύουσα ο κάσμος ήταν τρομοκρατημένος και δεν τολμούσε ούτε τα καταστήματα του ν' ανοίξουν, ούτε και να βγεί στο δρόμο, ενώ ο Κόκκινος Σουλτάνος, ο Αβδούλ Χαμίτ, ο κυριότερος αιτίος της καταστροφής της πατρίδας του, έβρισκε από φόβο κλεισμένος στο παλάτι-φρούρο του Ριδίζ, ζητώντας ειρήνη από τη Ρωσία με παρακλητικό τόνο, έβλεπε τυχοδιώκτης, επωφελημένος της αναρχίας και της ταχυήτης ήττης να εκδρόνισαν τον Χαμίτ, και να ξαναφέρουν στον θρόνο τον Σουλτάνο Μουράτ Β'.

Πρέπει εδώ να σας υπενθυμίσουμε ότι ο Μουράτ, ένας από τους πιο υφραίμενους και καλύτερους σουλτάνους, είχε εκθρονισθεί πριν από μερικά χρόνια από τον ύπουλο αδελφό του, τον Χαμίτ, με την πρόφαση ότι ήταν φρενοβλαβής και ότι δεν μπορούσε να κυβερνήσει το κράτος του. Και από εκείνη την εποχή έμεινε, κατά διαταγή του Χαμίτ, φυλακισμένος σ' ανάκτορο του Τσεραγάν, ένα κομμάτι μέγαρο επί του Βοσπόρου, κοντά στο Ριδίζ.

Μά ποιος ήταν αυτός ο τυχοδιώκτης που τόλμησε να υψώσει το ανάστημά του έναντι του τραπεζοού 'Αβδούλ Χαμίτ, ζητώντας να τον ρίξει από το θρόνο του;

Ονομαζόταν Άλης Σουαβή και είχε γεννηθεί στη Βουρζάα. Ήταν άνθρωπος μορφωμένος, ήλπιζε φανταστικός και ανισόρροπος. Στα 1875 αναγκάστηκε να φύγει από την Ελλάδα για να φυλάσσεται από την εκδίκηση των μεμιστάνων, που τους έδωσε χυδαίατα, σε μια κλητήριον έρημο, που έβρισκε τότε. Ύστερ όμως από ένα χρόνο, ο Άλης Σουαβή κατέβηκε, με την υποστήριξη του τότε πρωθυπουργού, ότι μόνο γι' επανέλθει στην Κωνσταντινούπολη, γιατί να διατρέχει πειθα κανένα κίνδυνο, μα και γι' αντιστάσει παιδαγωγός των παιδιών του σουλτάνου 'Αβδούλ Χαμίτ.

Όσο, δεν έμεινε πολύ και

ρό στη θέση αυτή. Οι γάναυσοι τρόποι του και, που παντός, η τρέλλες και η παρξενιές του, έγιναν αφορμή να τον πετάξουν, κακήν-κακώς, από τ' ανάκτορο. Ο Άλης Σουαβή, ωστόσο, τότε να εκδίκηται τον 'Αβδούλ Χαμίτ, που τον θεωρούσε αιτία της αποκατάστασής του από τη παλάτι. Και όταν είδε, ύστερ από την τραγική αποτυχία του ρωσοτουρκικού πολέμου, τον πληθυσμό της Κωνσταντινουπόλεως να είναι ανακτισμένος έναντι του σουλτάνου, σκέφτηκε ότι του παρουσιαζόταν η ευκαιρία να ελπίσει να τιμωρήσει τον Χαμίτ. Και ύστερ μεγαλειότητα τιμωρία για τον φιλόδοξο αυτόν πατισάχ από τον εκδρόνισμά του;

Στις 20 Μαΐου 1878, κατά τις 11 το πρωί, πενήντα περίπου Τούρκοι παρουσιάστηκαν σ' ένα από τις άπειρες πόρτες του ανα-

Ο 'Αβδούλ Χαμίτ κι' ο τέως Καίσαρ, κατά την επίσκεψή του τελευταίου στην Κωνσταντινούπολη.

κτόρου του Τσεραγάν, στο οποίο, καθώς είπαμε και παραπάνω, ήταν αιχμάλωτος ο εκθρονισθείς σουλτάνος Μουράτ Β'. και ζήτησαν να μπουν μέσα. Ο σκοπός τους αποκρίθηκε, φυσικά, ότι δεν μπορούσε να τους επιτρέψει την είσοδο, έσθον δεν είχε ειδική εντολή. Μά οι άγνωστοι άποφασισμένοι να μπουν όπωσδήποτε σ' ανάκτορο, όρμησαν επάνω στο σκοπό και τον υπαίτιον. Δύο άλλοι ούλακες του Μουράτ, που είχαν φέρει να μπουν όπωσδήποτε σ' ανάκτορο, έμειναν στην είσοδο, ενώ οι άλλοι δύο, που είχαν φέρει να μπουν όπωσδήποτε σ' ανάκτορο, έμειναν στην είσοδο, ενώ οι άλλοι δύο, που είχαν φέρει να μπουν όπωσδήποτε σ' ανάκτορο, έμειναν στην είσοδο.

Στο μεταξύ, έξω από τ' ανάκτορο είχαν συγκεντρωθεί χαμιά ι-κατοστή άλλα πρόσωπα, φίλοι των πρώτων. Άλλοι τόσοι μαζεώθηκαν στην αυλή. Πρέπει τώρα να σας πληροφορήσουμε ότι ήλπι αυτοί ήταν όπαδοι του Μουράτ, τους οποίους ο Χαμίτ είχε εξορίσει στο έσωτοικό της Τουρκίας, υλίες α-

νέληθε στον θρόνο, και οι οποίοι ξαναγύριαν κρυφά στην Πόλη, γάρις στις ενέργειες του Άλη Σουαβή. Ο ανισόρροπος αυτός καθήγητής κατώθωσε να συγκεντρώσει έτσι τριακόσιους περίπου φανατικούς και αποφασισμένους ανθρώπους ν' ανατρέψουν τον Χαμίτ και ν' ανεβάσουν πάλι στο θρόνο τον αδελφό του.

Ενώ οι συνωμότες έπιαναν όλα τα επίκαιρα σημεία εντός και εκτός των ανακτόρων, έζησαν περίπου από αυτούς, με επί κεφαλής τον ίδιο τον Άλη Σουαβή, δομούσαν στα ιδιαιτέρως διαμερισμένα, στα οποία εκρατείτο ο Μουράτ, σκοτώνοντας όποιον ζητούσε να τους φέρει αντίσταση.

Ο τέως σουλτάνος άκουσε το θόρυβο που γινότανε στους διαδρόμους και βγήκε να δει τι συμβαίνει.

—Είσαι ο νόμιμος πατισάχ μας! του έλεγε τότε ο Άλης Σουαβή. Σε ανακηρύσσουμε και πάλι σουλτάνο και σε ξαναβάζουμε στη θέση σου. Ο λαός είναι μαζί σου! Η άγανάκτηση κατά του Χαμίτ είναι γενική... Πρέπει τώρα να μας ακολουθήσεις, να πάμε στους στρατώνες και να πάρουμε και το στρατό με το μέρος μας!...

Ο Μουράτ—τον οποίο ο αδελφός του είχε εκθρονίσει με την πρόφαση ότι ήταν ανισόρροπος—μόλις έβριξε μια ματιά στον Άλη Σουαβή κατάλαβε ότι είχε υποστά του ένα έλλοιο τύπο και ότι δεν έπρεπε να δίνει μεγάλη βάση στα λόγια του.

—Σας εύχοιστώ, είπε, για την άγανη που δείχνετε για μένα. Δυστυχώς δεν μπορώ να δεχθώ τις υπηρεσίες σας. Η πατρίδα μας βρίσκεται σήμερα σε δύσκολη θέση, ύστερ από την αποτυχία του τελευταίου πολέμου. Οι Ρώσοι έχουν στρατοπευθεί έξω από τη Σταμπούλη... Δεν είναι, λοιπόν, ώρα κατάλληλη για να ανήψουμε κινήματα πυρκαχιά στον τόπο μας!

Μά ο Άλης Σουαβή δεν ήθελε ν' άκούσει τίποτα. Από τη στιγμή που έγεννήθη στον άρρωστο εγκέφαλό του η σκέψη να εκθρονισθεί τον Χαμίτ και ν' ανεβάσει στο θρόνο τον Μουράτ, με επιθυμία μονάχα τον κατείχε να πραγματοποιήσει αυτήν την απόφασή του. Και τώρα που άκουγε τον Μουράτ να του λέει ότι δεν ήθελε να γίνει σουλτάνος, είχε την εντύπωση ότι ο πατισάχ άστενεύετο!

Και ο Άλης Σουαβή έλεγε στον Μουράτ επί λέξει τα εξής:

—Αν δεν θέλεις να γίνεις σουλτάνος μας με το καλό, θά γίνεις διά της βίας!...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά έκανε ένα βήμα προς τον Μουράτ για να τον ασπάζει και γι' αυτόν μεταφέρω έξω με το ζόρι. Μά ο αδελφός του Χαμίτ, κατευθύνοντας τον Μουράτ να τον μπλέ-

ζουν, σε μια άσχημη περίπτωση, τράβηξε ένα περιστόριο από την σέπη του, και φώναξε:

—Ο πρώτος που θ' απλώσει γέρι άπάνω μου θά πέσει κάτω νεκρός!...

Η σκηνή της... άπελευθερώσεως του σουλτάνου άρχισε να παίρνει δραματική όψη...

Σ' αυτό όμως το μεταξύ, τί έκανε ο 'Αβδούλ Χαμίτ; Δεν είχε λάβει γνώση ότι ένας μεγάλος κίνδυνος άπειλούσε το θρόνο του;

Ο Κόκκινος Πατισάχ πληροφορήθηκε στο Ριδίζ τα διατρέξαντα. Και η είδηση αυτή κατετάραξε τα ερεθίσματα ήδη νύκτα του. Ο Χαμίτ ανέκαθεν φοβότανε τις συνωμοσίες. Από τον καιρό που μια σαιγγάνη του είχε πει ότι τον άνέτρεπαν μια μέρα από το θρόνο του, ο προληπτικός σουλτάνος έβλεπε με την διαρκή αγωνία μήπως πραγματοποιηθεί η θλιβερή αυτή προφητεία. Φαντάζεστε τώρα την ταράχη, που τον έπιασε όταν έμαθε ότι είχε οργανωθεί συνωμοσία έναντι του και ότι οι αντίστοιχοι κατόρθωσαν να εισβάλουν σ' ανάκτορο του Τσεραγάν, να ν' άπελευθερώσουν τον αδελφό του.

Διέταξε τότε άμέσως ένα τμήμα της αυτοκρατορικής ορούσης να τρέξει στο Τσεραγάν και να διασκορπίσει τους συνωμότες. Μά οι ανήμποροι του Άλη Σουαβή υποδέχτηκαν τους στρατιώτες στην αυλή με μαχαιρικά πυρά και τους ανάγκασαν να οπισθοχωρήσουν. Ο Χαμίτ δεν έλασε το θέρος του. Μόλις έλαβε ότι άπέτυχε η πρώτη επίθεσι κατά των άνακτόρων, έστειλε διαταγή στα πολεμικά που ήταν άγκυροβόλημένα στο Βόσπορο, έξω σχεδόν από το Τσεραγάν, ν' άποβείσουν πεζοναύτες και να στρέψουν τα κανόνια τους προς το ανάκτορο. Συγχρόνως, και άλλες στρατιωτικές δυνάμεις έβρισαν το Τσεραγάν από την ξηρά, σχηματίζοντας ένα μεγάλο κλοιό γύρω από το ανάκτορο. Και άρχισε το τουφεκίδι.

Η γυναίκες, που έμειναν στο Τσεραγάν, έτρεχαν σαν τρελλές στα δωμάτια και στους διαδρόμους, βιάζοντας σπαράκτικα ούβλάσματα που σκέπαζαν και αυτήν τον θόρυβο της μάχης. Τα καρδιάκια, που περνούσαν κείνη τη στιγμή από το Βόσπορο, έφταναν μακριά από τον τόπο της συρρέσεως...

Σ' αυτό το διάστημα, ο Άλης Σουαβή εξόριζε τον Μουράτ να τρέξει επί κεφαλής της επαναστάσεως. Μά ο τέως σουλτάνος εξακολουθούσε να έπιμένει στην απόφασή του να μ' όντ από το Τσεραγάν.

Εμφανικά παρουσιάστηκαν από ένα διάδρομο πενήντα περίπου φρουροί των ανακτόρων, τους οποίους ο Άλης Σουαβή δεν είχε άντιπάρει ως τότε, επειδή ήταν συγκεντρωμένοι σ' ένα άπνοο διαμερίσμα. Ο ανισόρροπος καθήγητής κατάλαβε πως έλασε το παιχνίδι. Και άποφάσισε να πολυμήνη τουλάχιστον, πριν πεθάνει. Δεν πρόλαβε όμως ν' άδειάσει το πιστόλι του. Δύο στρατιώτες ώρμησαν άπάνω του και χάρισαν τις έφολόγγες τους, στην κοιλιά του!

Στο μεταξύ, οι άνθρωποι του Χαμίτ κατόρθωσαν να μπουν στο ανάκτορο. Και τότε άρχισε στην αυλή και στους διαδρόμους ένα ά-

ΟΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΛΟΠΟΔΥΤΕΣ

ΟΙ "ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΤΩΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ"

Τ' ε σύστημα της «έργασίας» τους. Πώς κάνουν την εμφάνισή τους στα κοσμοπολιτικά ξενοδοχεία. Η ώρες της δράσεώς τους. Η πονηριές τους και τα κόλπα τους. Ποιοί είναι οι καλύτεροι προστάται τους κτλ.

Οι «Ποντικοί των Ξενοδοχείων» αποτελούν την πιο συγχρονισμένη, την πιο μοντέρνα κατηγορία λοποδυτών.

Έχουν άριστοκρατικό παρουσιαστικό, ευγενείς τρόπους, ξέρουν πολλές γλώσσες και νύτονονται σύμφωνα με την τελευταία λέξη της μόδας. Είναι οι τακτικότεροι πελάτες του Παρισιού, του Λονδίνου, της Ρώμης, της Κωνσταντινούπολης, της Μπαρτς, της Ντωβίλ, του Αϊ-Λε-Μπαίν, της Οστάνδης, του Βάδεν-Βάδεν και όλων των άριστοκρατικών λουτροπόλεων.

Οι «Ποντικοί των Ξενοδοχείων» εργάζονται ως επί το πλείστον μόνοι, χωρίς συντρόφους. Ο Μανολέσκου έφαγε, ο διασημότερος και τρομερότερος των «Ποντικών των Ξενοδοχείων», ο οποίος συνελήφθη έσχάτως, κι' έγραψε στην φυλακή τα Άπομνημονεύματά του, εργαζόταν πάντοτε μόνος του. Αντιθέτως η γυναίκες «Ποντικοί Ξενοδοχείων», ή όποιες, σημειωτέον, δεν είναι λίγες, έχουν πάντοτε κι' από έναν συνεργό, όπως λόγου χάριν η διάσημη Σουβέρτα είγε συνεργό της τον επίσης διάσημο Τάπωνα «Ποντικό» Όκα.

Ο «Ποντικός Ξενοδοχείων» γυμνός κομψότατα, εμφανίζεται έπ' άπόγευμα με τις μεγαλοπρεπείς άποσκευές του, βαλίτσες δερμάτινες, κλπ., σ' ένα από τα μεγάλα ξενοδοχεία των λουτροπόλεων. Εργάζεται στο βιβλίο των επίδοτων με ένα άριστοκρατικό όνομα, που συνοδεύεται πάντοτε από το ευγενικό «αντέ, ή σέον, ή σέον» και ζητεί να του δοθεί ένα από τα καλύτερα διαμερίσματα.

Εκεί φροντίζει άμέσως να πιάσει γνωριμία με τους άλλους ένοικους και να αποκτήσει την συμπάθεια του άπρεπτικού προσωπικού, στο όποιο μοιράζει σεδασά

γιο ανθρωποκυνήγητό. Ούτε ένας από τους συνωμότες που άκολουθούσαν τον Άλη Σουαβή, δεν έμεινε ζωντανός. Όσο για τους άλλους, που βασκόντουσαν στην αυλή κι' έξω από τ' ανάκτορο, έλάχιστοι από αυτούς μπόρεσαν να σωθούν περτώντας στον Βόσπορο.

Και η τρελή επανάστασι του Άλη Σουαβή κατεπνίγη μια ώρα ύστερ από την έκρήξη της, με όλο τον θάνατο! Το ίδιο βράδυ, τέσσαρες μαζώνες πήραν τα πτώματα και πήγαν και τα έβαλαν στο κέντρο του Βοσπόρου.

Όσο για τον Μουράτ, ο 'Αβδούλ Χαμίτ διέταξε να τον μεταφέρουν άμέσως σ' ένα κίοςκι που βρισκότανε πιο κοντά στο Ριδίζ, για να υποστηρίξει να επιτρέψει τις κινήσεις του...

φίλοδωμάτια. Κατόπιν άρχίζει να ψυχολογεί τους άλλους ένοικους του ξενοδοχείου και πρό πάντων προσπαθεί να πληροφορηθεί την άξία των κοσμημάτων που φορούν ή διάφορες κυρίες. Το έτος δ' είναι εύκολοτα γιατί η έθιμοτυπία επιβάλλει, όπως την ώρα του δείπνου οι πελάτες που γευματίζουν στην αίθουσα του φαγητού του ξενοδοχείου φορούν σμάκι και η γυναίκες βλα τα κοσμήματά τους. Κ' έτσι ο «Ποντικός του Ξενοδοχείου» έχει όλη του την άνεια να εξακριβώσει ποιά πελάτις έχει τα περισσότερα και τα πολυτιμότερα κοσμήματα. Αντιθέτως η ίδια έθιμοτυπία επιβάλλει, όπως την ώρα του προγεύματος και του γεύματος η πελάτιδες εμφανίζονται στην αίθουσα του γεύματος όσο το

πολύ δυνατόν. Τότε έκείνος πίνει ένα έσπρε και φτάνει στο ξενοδοχείο, όπου δίνει ότι θά μείνει μόνο με βραδεία και ζητάει ένα καλό δωμάτιο. Αποφύγει να μείνει δημόσια στον σύντροφό του. Το βράδυ δειπνεί φανταστικά στην αίθουσα του φαγητού για να κάνει καλή εντύπωση, πλεονάζει το λογαριασμό του και κερδίζει εναντίον στο διαμερίσμα που δίνει, όπως έλεγε ο Κόκκινος Σουλτάνος, ότι θά μείνει μόνο με βραδεία και ζητάει ένα καλό δωμάτιο.

Όσοι άπ' τους «Ποντικούς Ξενοδοχείων» έχουν και συνεργό, άκολουθούν έτοιμήνη τακτική. Ο ένας άπ' τους δύο «Ποντικούς» πηγαίνει σ' ένα άπ' τα μεγάλα ξενοδοχεία, εγκαθίσταται εκεί, μελετά τα πρόσωπα και τα πράγματα, σχεδιάζει τον τρόπο ενεργείας και όταν νομίζει κατάλληλη την στιγμή, ειδοποιεί τον σύντροφό του. Τότε έκείνος πίνει ένα έσπρε και φτάνει στο ξενοδοχείο, όπου δίνει ότι θά μείνει μόνο με βραδεία και ζητάει ένα καλό δωμάτιο.

Αποφύγει να μείνει δημόσια στον σύντροφό του. Το βράδυ δειπνεί φανταστικά στην αίθουσα του φαγητού για να κάνει καλή εντύπωση, πλεονάζει το λογαριασμό του και κερδίζει εναντίον στο διαμερίσμα που δίνει, όπως έλεγε ο Κόκκινος Σουλτάνος, ότι θά μείνει μόνο με βραδεία και ζητάει ένα καλό δωμάτιο.

Όσοι άπ' τους «Ποντικούς Ξενοδοχείων» έχουν και συνεργό, άκολουθούν έτοιμήνη τακτική. Ο ένας άπ' τους δύο «Ποντικούς» πηγαίνει σ' ένα άπ' τα μεγάλα ξενοδοχεία, εγκαθίσταται εκεί, μελετά τα πρόσωπα και τα πράγματα, σχεδιάζει τον τρόπο ενεργείας και όταν νομίζει κατάλληλη την στιγμή, ειδοποιεί τον σύντροφό του. Τότε έκείνος πίνει ένα έσπρε και φτάνει στο ξενοδοχείο, όπου δίνει ότι θά μείνει μόνο με βραδεία και ζητάει ένα καλό δωμάτιο.

Αποφύγει να μείνει δημόσια στον σύντροφό του. Το βράδυ δειπνεί φανταστικά στην αίθουσα του φαγητού για να κάνει καλή εντύπωση, πλεονάζει το λογαριασμό του και κερδίζει εναντίον στο διαμερίσμα που δίνει, όπως έλεγε ο Κόκκινος Σουλτάνος, ότι θά μείνει μόνο με βραδεία και ζητάει ένα καλό δωμάτιο.

Όσοι άπ' τους «Ποντικούς Ξενοδοχείων» έχουν και συνεργό, άκολουθούν έτοιμήνη τακτική. Ο ένας άπ' τους δύο «Ποντικούς» πηγαίνει σ' ένα άπ' τα μεγάλα ξενοδοχεία, εγκαθίσταται εκεί, μελετά τα πρόσωπα και τα πράγματα, σχεδιάζει τον τρόπο ενεργείας και όταν νομίζει κατάλληλη την στιγμή, ειδοποιεί τον σύντροφό του. Τότε έκείνος πίνει ένα έσπρε και φτάνει στο ξενοδοχείο, όπου δίνει ότι θά μείνει μόνο με βραδεία και ζητάει ένα καλό δωμάτιο.

Αποφύγει να μείνει δημόσια στον σύντροφό του. Το βράδυ δειπνεί φανταστικά στην αίθουσα του φαγητού για να κάνει καλή εντύπωση, πλεονάζει το λογαριασμό του και κερδίζει εναντίον στο διαμερίσμα που δίνει, όπως έλεγε ο Κόκκινος Σουλτάνος, ότι θά μείνει μόνο με βραδεία και ζητάει ένα καλό δωμάτιο.

Όσοι άπ' τους «Ποντικούς Ξενοδοχείων» έχουν και συνεργό, άκολουθούν έτοιμήνη τακτική. Ο ένας άπ' τους δύο «Ποντικούς» πηγαίνει σ' ένα άπ' τα μεγάλα ξενοδοχεία, εγκαθίσταται εκεί, μελετά τα πρόσωπα και τα πράγματα, σχεδιάζει τον τρόπο ενεργείας και όταν νομίζει κατάλληλη την στιγμή, ειδοποιεί τον σύντροφό του. Τότε έκείνος πίνει ένα έσπρε και φτάνει στο ξενοδοχείο, όπου δίνει ότι θά μείνει μόνο με βραδεία και ζητάει ένα καλό δωμάτιο.

Αν του άποκοιθούν από μέσα και εμφανισθεί ο κάτοικος του ξενοδοχείου ή κανένας υπρέτης, ο «Ποντικός» ζητεί συνγνώμη, παρασιζόμενος ότι έκανε λάθος στο νόμισμα της πόρτας. Αν όμως δεν του άπαντήσουν, τότε άνοίγει υδύς του την πόρτα με άντικλειδί. Μόλις απή μέσα, με άλλα άντικλειδιά άνοίγει τις διάφορες βαλίτσες, βρίσκει τα κοσμήματα, τα παίρνει και δια της αυτής όδου επιστρέφει στο διαμερίσμα του.

Οι «Ποντικοί των Ξενοδοχείων» ξέρουν ότι το καλύτερο συστατικό που μπορούν να παρουσιάσουν στη διεύθυνση ενός μεγάλου ξενοδοχείου είναι να έχουν στις άποσκευές των έτικέτες με τα όνόματα άλλων μεγάλων ξενοδοχείων.

Όσοι άπ' τους «Ποντικούς Ξενοδοχείων» έχουν και συνεργό, άκολουθούν έτοιμήνη τακτική. Ο ένας άπ' τους δύο «Ποντικούς» πηγαίνει σ' ένα άπ' τα μεγάλα ξενοδοχεία, εγκαθίσταται εκεί, μελετά τα πρόσωπα και τα πράγματα, σχεδιάζει τον τρόπο ενεργείας και όταν νομίζει κατάλληλη την στιγμή, ειδοποιεί τον σύντροφό του. Τότε έκείνος πίνει ένα έσπρε και φτάνει στο ξενοδοχείο, όπου δίνει ότι θά μείνει μόνο με βραδεία και ζητάει ένα καλό δωμάτιο.

Αποφύγει να μείνει δημόσια στον σύντροφό του. Το βράδυ δειπνεί φανταστικά στην αίθουσα του φαγητού για να κάνει καλή εντύπωση, πλεονάζει το λογαριασμό του και κερδίζει εναντίον στο διαμερίσμα που δίνει, όπως έλεγε ο Κόκκινος Σουλτάνος, ότι θά μείνει μόνο με βραδεία και ζητάει ένα καλό δωμάτιο.

Όσοι άπ' τους «Ποντικούς Ξενοδοχείων» έχουν και συνεργό, άκολουθούν έτοιμήνη τακτική. Ο ένας άπ' τους δύο «Ποντικούς» πηγαίνει σ' ένα άπ' τα μεγάλα ξενοδοχεία, εγκαθίσταται εκεί, μελετά τα πρόσωπα και τα πράγματα, σχεδιάζει τον τρόπο ενεργείας και όταν νομίζει κατάλληλη την στιγμή, ειδοποιεί τον σύντροφό του. Τότε έκείνος πίνει ένα έσπρε και φτάνει στο ξενοδοχείο, όπου δίνει ότι θά μείνει μόνο με βραδεία και ζητάει ένα καλό δωμάτιο.

Αποφύγει να μείνει δημόσια στον σύντροφό του. Το βράδυ δειπνεί φανταστικά στην αίθουσα του φαγητού για να κάνει καλή εντύπωση, πλεονάζει το λογαριασμό του και κερδίζει εναντίον στο διαμερίσμα που δίνει, όπως έλεγε ο Κόκκινος Σουλτάνος, ότι θά μείνει μόνο με βραδεία και ζητάει ένα καλό δωμάτιο.

Όσοι άπ' τους «Ποντικούς Ξενοδοχείων» έχουν και συνεργό, άκολουθούν έτοιμήνη τακτική. Ο ένας άπ' τους δύο «Ποντικούς» πηγαίνει σ' ένα άπ' τα μεγάλα ξενοδοχεία, εγκαθίσταται εκεί, μελετά τα πρόσωπα και τα πράγματα, σχεδιάζει τον τρόπο ενεργείας και όταν νομίζει κατάλληλη την στιγμή, ειδοποιεί τον σύντροφό του. Τότε έκείνος πίνει ένα έσπρε και φτάνει στο ξενοδοχείο, όπου δίνει ότι θά μείνει μόνο με βραδεία και ζητάει ένα καλό δωμάτιο.

Αποφύγει να μείνει δημόσια στον σύντροφό του. Το βράδυ δειπνεί φανταστικά στην αίθουσα του φαγητού για να κάνει καλή εντύπωση, πλεονάζει το λογαριασμό του και κερδίζει εναντίον στο διαμερίσμα που δίνει, όπως έλεγε ο Κόκκινος Σουλτάνος, ότι θά μείνει μόνο με βραδεία και ζητάει ένα καλό δωμάτιο.

ΣΤΟΝ ιππόδρομο του Λονσάν ένας ρωμαλέος κύριος πλησίασε τον Ζώρζ Κλός που με διασκεδάσε με τις ιστορίες του και τον χτύπησε ελαφρά στον ώμο. Ο φίλος μου γύρισε απότομα το κεφάλι τον ξαφνιασμένος.

— Έσείς είσατε ο Ζώρζ Κλός; τον ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε: Του απάντησε ο φίλος μου.

Την ίδια στιγμή ο ρωμαλέος κύριος του άστραψε δυο χαστούκια, από τα πιο ήπια που μπορεί να φέρει ένας άνθρωπος, δίχως να προφτάσει να πάρει την άμυνά του.

— Καταλάβετε τώρα; Τον ξαναρώτησε ο άγνωστος. Με λένε Μπομπάρ... Μπομπάρ, από το Ρομπραντέν!

Κι' ενώ ο Ζώρζ Κλός μάζευε τα γυαλιά του, ο άγνωστος σήκωσε ύπερῆφανα το κεφάλι του και χάθηκε μέσα στο πλήθος.

— 'Ο Μπομπάρ! 'Ο Μπομπάρ, από το Ρομπραντέν! Έκανε κατάληκτος ο Κλός. Αυτό είνε απίστευτο! Μα τι διάβολο! Ύψιγγε λοιπόν ένας Μπομπάρ!

Καθώς βλέπεται, αυτή η ιστορία αρχίζει σαν αστυνομικό δράμα.

Όμοιογρησε τώρα ότι είνε δύσκολο να διατηρήσει κανείς τη συμπάθεια του για ένα φίλο του που έφερε δυο μεγαλειωρή χαστούκια δίχως να βγάλει ταμπονιά. 'Ο Κλός, αφού ξεσκόνισε το καπέλλο του με την άνωποδη του μανικιού του, άρξαστε να μιλάει να πη:

— Θα σου διηγηθώ αργότερα αυτή την ιστορία. Μα πάραυτα κάτι που δεν μπορώ άμεσα να το καταλάβω...

Κι' όχι μόνο δεν είχε τύπος ντροπασμένου ανθρώπου, παρά θάλεγε κανείς ότι ήταν έτοιμος να ξεκαρδίσει από τα γέλια.

Είχα ξεχάσει πια αυτό το λυπηρό έπεισόδιο, όταν καθήσαμε ύστερα από λίγο ώρα έξω από ένα καφενείο της οδού Σαιν-Λάζαρ. 'Ο Ζώρζ Κλός όμως εξακολουθούσε να σπαζεί το κεφάλι του για να βρει τη λύσι κάποιου τρουερου αινίγματος.

— Φίλε μου, ο Μπομπάρ δεν άπαρχει! Μου ξήγησε. 'Ο Μπομπάρ είνε ένα άναπαρκο πρόσωπο, ένα δημιουργημα της φαντασίας μου!

Δεν ήθελα να πληρώσω το φίλο μου, μα δεν μπορούσα να μην του πω:

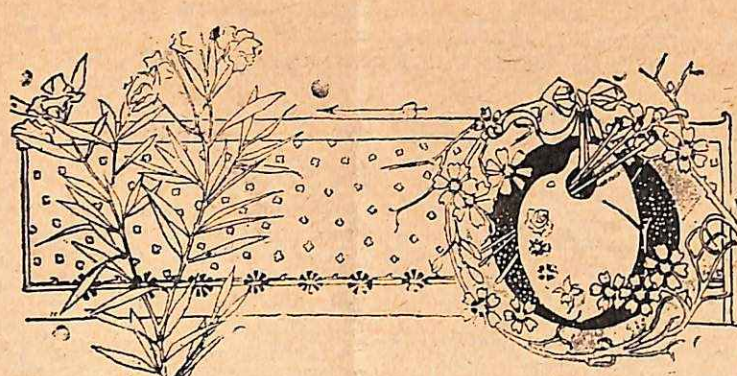
— ... δημιουργημα της φαντασίας σου! Έλα δά! Και τα χαστούκια;

— Έ, ναι λοιπόν! Αυτή ή ιστορία είνε πιο κομική απ' όσο τη φαντάζεσαι. Μα πρέπει να την πάρουμε από την αρχή... Ξέρεις τον Ζασμιέν Ρουσσέλ;

— Διάβολε!

— Θα ξέρεις λοιπόν ότι έφυγε από το Παρίσι και κάθεται τώρα στο Μονιουρανσύ. Δεν θα ξέρεις όμως ότι ήμουν τρελλά ερωτευμένος με την όμορφη γυναίκα του. Δεν περνούσε... Τό μαθαίνεις τώρα. Κι' άκουσε ότι να της πω άρχισε αυτή ή ιστορία.

Όταν ο Ρουσσέλ, εγκαταστάθηκε πια στο Μονιουρανσύ, ή Ζερμαίν, ή γυναίκα του, άρχισε τις «φιλίες» προσκλήσεις. Κι' εγώ, για να μη την κακοαποδίσω,

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

Ο ΜΠΟΜΠΑΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

περνούσα όλα τα Σαββατοκύριακά μου, όλες τις άδειές μου, όλες τις λευτερές ώρες μου στην κομψή κι' ολοκαίνουργη βίλλα τους... Ναι, το ξέρω, θα μου πής ότι δεν είνε και τόσο σωστό να δέχεται κανείς τη φιλοξενία ενός ανθρώπου, που τον απατάει με τη γυναίκα του. Μα τι ήθελες να κάνω; 'Η Ζερμαίν καθε Τετάρτη έρχοτανε στο σπίτι μου, γιατί στο σπίτι της καθέμαστε φρόνιμα σαν δυο καλοί φίλοι που δεν έχουν στο νου τους καμιά ύστερόβουλη σκέψη. Κάθε Παρασκευή τώρα μου τηλεφωνούσε ο Ζασμιέν:

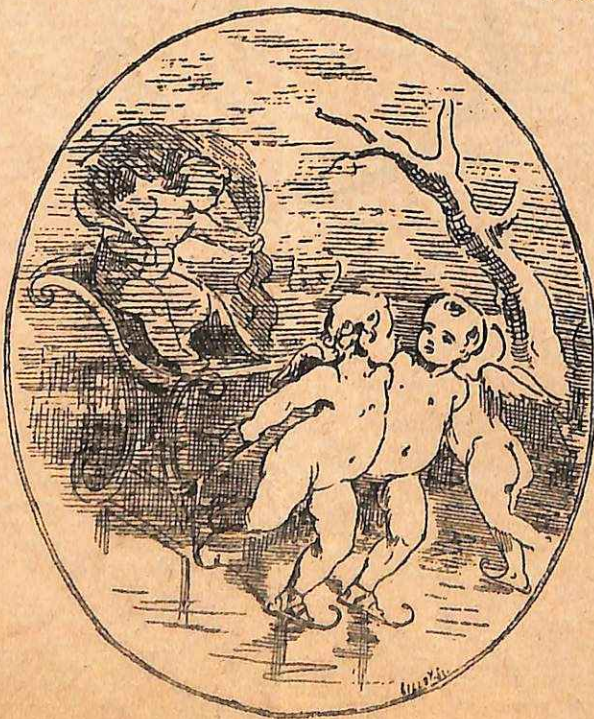
— Θάρθης αύριο;

— Άγαπητέ μου, με ύποχρωνεις... Φοβούμαι ότι κάνω κατάχρησι της φιλοξενίας σου...

— Άρξες τις βραχείες κι' ελά αύριο. 'Η Ζερμαίν θέλει να σε δει. Θα σε περιμένουμε. Λοιπόν, σύμφωνοι;

— Ναι. Θάρθω. Τους χαιρετισμούς μου στη γυναίκα σου.

Ξέρεις τον Ζασμιέν. Ξέρεις πόσο είνε περιεργος. 'Υστερ' από τρείς ήμερες ήθελε στο καφενείο και με Ζερμαίν κι' εγώ, ότι δεν αγαπιόμαστε όπως πρώτα. Έκείνη είχε συναντήσει μέσα στο τραίνο ένα κομψευόμενον με γυαλιά κι' εγώ, στον κήπο του Λουξεμβούργου, μια μικρή δακτυλογράφο που ήθελε να την ηγαλίσω κάθε Κυριακή στην

— Δεν είνε αυτοί! Του φώναζε χλωμάζοντας.

Ο Ζασμιέν το πίστεψε κι' έτοιμα όλοκληρο χρόνο, για να γλυτώσω από το φίλο μας... πήγαινα κάθε Κυριακή στο Ρομπραντέν. Ένοεις ότι δεν πάτησα ποτέ το πόδι μου εκεί πέρα. 'Ο Ζασμιέν όμως, με την ανυπόφορη αδιακρισία του, ήθελε να μάθει και τα μυστικά μου και φυσικά υποχρεώθηκα να του πω ότι ήμουν φίλος της Ζ. Μπομπάρ και γι' αυτό περνούσα πάντα την Κυριακή μου στο σπίτι τους.

Ο Μπομπάρ, ο άντρας αυτής της μοιραίας γυναίκας, ήταν ένας μεγάλος βιομήχανος, που με είχε καλέσει πρώτα να διακοσμήσω τη βίλλα του. Μ' αυτή λοιπόν την ευκαιρία γνώρισα την όμορφη γυναίκα του και δεν άγγιστα να συνδεθώ μαζί της κι' είνε τρυφερό αισθήμα.

Κι' επειδή ο Ζασμιέν δεν χορταίνει όταν άκουει τέτοιες αδιακρισίες, αναγκάστηκα να σοριστώ ένα όλοκληρο μυθιστόρημα γι' αυτά τα φανταστικά πρόσωπα της ιστορίας μου.

Στην αρχή παρουσίασα τον Μπομπάρ, ως έγκριτο κι' ότι γι' αυτόν ακριβώς το λόγο τον άπατούσε ή γυναίκα του. Έπειτα τον έμπλεξα σε μια δολία χρεωκοπία και τέλος τον έκανα λοιπόδη και άπατεώνα της εσχάτης υποστάλης. Πώς μπορούσα λοιπόν ν' αφήσω αναγνώστητη εκείνη τη δυστυχισμένη Ζ. Μπομπάρ που με λάτρνε σαν σωτήρα της;

Ο Ζασμιέν τα πίστεψε όλα αυτά, κι' όχι μόνο είχε πάρει να με καλή την Κυριακή στο σπίτι του, αλλά έρχοτανε κάθε έβδομάδα στο Παρίσι για να μαθαίνει κανένα νέο γι' αυτή την ύποπτη οικογένεια, ως την ήμερα που μ' άφησε στα κρύα του λουτρού ή δακτυλογράφος μου.

Τι άλλο θέλεις τώρα να σου πω. Είδες μόνος σου πόσο μικρός είνε ο κόσμος! Οι Μπομπάρ, τα φανταστικά πρόσωπα της ιστορίας μου, ζουν και βασιλεύουνε στο Ρομπραντέν! Δεν είνε απίστευτο; Το πιο περιεργο όμως απ' όλα είνε ότι βρέθηκε κάποιος που τους διηγήθηκε τις... σπουφαντίες μου!

Εκείνη τη στιγμή περνούσε από το βουλεβάρτο ο Ζασμιέν. Μόλις μās είδε, ήθελε κοντά μας, μου έσφιξε το χέρι κι' ανήνθηκε να δώση το δικό του στο δυστυχισμένο Κλός.

— Συχαίνομαι τους ψεύτες! Μου ξήγησε με περιφρόνησι.

Κι' έπειτα, δίχως να τον ρωτήση κανείς μας, άρχισε να μου διηγείται κι' αυτός την ιστορία του.

— Ξέρεις τι έπαθα χτές; Μου έλεπε. Λίγο έλειψε να με πιάξή ένας εξαγριωμένος σκύλος! Ά, πώς γλύτωσα από τα χέρια του, είνε θαύμα! Κι' έξ αιτίας τίνος; Του Κλός! Του ψεύτη! Άκούστε τι μου συνέβη:

Στο ξενοδοχείο μου χτές βρέθηκα άξαφνα πρόσωπο με πρόσωπο μ' έναν κύριο και μια κυρία Μπομπάρ από το Ρομπραντέν. Ά, άκουσε λοιπόν μου πέρασε από το νου ότι ήταν οι φίλοι του Κλός και φυσικά θέλησα να τους γνωρίσω.

— Εχουμε έναν κοινό φίλο,

τους είπα, τον Ζώρζ Κλός!.

Ο κ. και ή Ζ. Μπομπάρ όμως κοίτησαν άρνητικά το κεφάλι τους.

— Αυτούμεθα πολύ, μου είπαν, μα δεν ξέρουμε κανένα Κλός!

— Είσατε από το Ρομπραντέν;

— Και βέβαια! Μου απάντησαν.

— Τότε θα υπάρχουν κι' άλλοι Μπομπάρ στο Ρομπραντέν...

— Όχι, κύριε! Δεν υπάρχουν άλλοι. Είσατε οι μόνοι!

— Μα τότε δεν είνε δυνατόν! Θα ξέρετε δίχως άλλο τον Ζώρζ Κλός!

Ο Μπομπάρ με στραβοκοίταξε θυμωμένος.

— Έπί τέλους, κύριε, τι θέλετε; Μου φώναζε. Πηγαίνετε στο διάβολο κι' εσείς κι' ο φίλος σας, ο Κλός. Ά! Μα είσατε αντίφωρος!

Άντιφωρος! Έγώ; 'Ο πιο διακριτικός άνθρωπος του κόσμου! Δεν βάσταξα πια και θέλησα να βάλω στη θέση του εκείνον τον «κύριο» Μπομπάρ.

— Ξέρω πολύ καλά τι άνθρωπος είσατε! του φώναξα. Δεν είσατε ο Μπομπάρ ο βιομήχανος που κάνει δόλιες χρεωκοπίες; Κι' εσείς, κυρία μου, που δεν καταδέχεστε να με κοιτάξετε, δεν είσατε ή φίλη του Ζώρζ Κλός; Βλέπετε ότι...

Δεν πρόφτασα ν' αποτελειώσω τη φράσι μου. Ο Μπομπάρ με έχε αρπάξει κιόλας από το λαιμό κι' είνε άρνητικος να με αφήσει να μιλάω. Άν δεν του έδινε άμεσως τη διένευσή και τα χαρτζηριστικά του Ζώρζ...

Κι' έτσι σήμερα, χάρις στην έξυπνάδα σου, ξέσπασε ο Κλός, αυτός ο κύριος Μπομπάρ, που θά με παρακολουθούσε από τη στιγμή που βγήκα από το σπίτι μου, μου έσκασε δυο χαστούκια στον ιππόδρομο του Λονσάν!.

Ο Ζασμιέν, όταν άκουσε αυτά τα λόγια, πήγε να πεθάνει από τα γέλια.

— Έκανα μια γκάφα! Όμοιόγρησε και χτύπησε στον ώμο φιλικά τον Ζώρζ. Δεν έπρεπε να κάνω λόγο για σένα μπροστά στο σόζο, ο οποίος φαίνεται ότι δεν σε ξέρει. Όσο για τη γυναίκα του, δεν μπορούσε βέβαια να παραδεχτή τις αποκαλίψεις μου. Από το τί της έμιας κατάλαβα ότι άπατούσε τον άντρα της... Ά! Αδελφά μου, ήταν γεννημένος για ν' απατάται.

POMPEP NTIENTONE

Τό Διηγηγορικόν Γραφείον κ. Παναγιώτου Τσιμπιδάρου και Π. Καλαμαριώτου, οδός Σταδίου (Μέγαρον Καρπακίου), αναλαμβάνει την διαχείρισιν εικάσθητε φύσεως ύποθεσων — άστικων, ποινικων, διοικητικων, φορολογικων — αρμοδιότητες εισυδήποτε Δικαστηρίου και πάσης αρχής. Άριθμός Τηλεφώνου 23-666.

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

Ο Άδάμ και ή Εβα έφευγαν από τον Παράδεισο, κυνηγημένοι από την πύρινη ρομφαία του Άρχαγγέλου.

Κατατρομασμένοι, τρομαγμένοι, διωγμένοι από την κατάρ του Θεού, έφευγαν χωρίς να κοιτάζουν πίσω, έτρεχαν σαν τρελλοί, χωρίς να ξέρουν κι' αυτοί που ηγαλάνουν. Σε ποιά κοιλάδα θα καταστάλαζαν, σε ποιά άκρο γιάλι, σε ποιά βουνό, που θάβρισαν καταργη κι' ανάστασι;...

Είχαν βγή από τον έπίγειο παράδεισο, είχαν πια απομακρυνθή από τα σύνορά του, είχαν αφήσει πίσω τις μαγετικές του πλαγιές — κι' όσο πήγαιναν τώρα, τόσο κι' άραιωναν τα δέντρα, γινότονσαν σπανιότερα, τα χορτάρια δεν ήτανε πια τόσο δροσερά, ξηραίνονταν, στα κλαριά δεν άνηθαν πια τόσα λουλούδια και δεν κελαδούσανε πια τόσα πουλιά στις φυλλωσιές. Μα οι φρυγάδες δεν κοττάζαν τίποτα. Περασάσανε τώρα σ' έναν τόσο ξερό, έρημο, όπου δεν έφύτρωνε ούτε χλόη, ούτε μούσκλη, και που τον έβηνεν ο φλογερός ήλιος με τις πυύνες αχτίδες του.

Τέλος, ή Εβα, κουρασμένη, λαχνασμένη, στάθηκε πρώτη κι' έπεσε στο σύντροφό της:

— Άς κάτσουμε ν' αναπáνουμε! Απόκαμα και τα πόδια μου δεν με βαστούνε πια!...

— 'Η τιμωρία αρχίζει, απάντησεν ο Άδάμ. Κάθισε για πάντα πια ή προτερνή μας ευδαμονία! Πάει ή γλυκειά μας μακαριότης, ή γαλήνη και ή χαρά της άμείρινης ζωής του Παράδεισου. Ύψιστε Θεέ! Μεγαλοδύνιμε!

Φώναζε με συντριβή και πόνο, σηκώνοντας ψηλά προς τον ουρανό τα χέρια. — Λυπήσου μας, Θεέ, τα πλάσματά σου!

Μα ή θεία φωνή δεν απάντησε στους άμαρτωλούς... Άπόκαμα δεν έδωσεν ο ουρανός στους άνασταντα στυγμούς της θλίψης τους και της άελπίστας τους.

Τότε κάθισαν κάτω στη γη και κοιτάζοντας γύρω τους τον έρημο και φλογισμένο έκείνο τόπο, οι δυο πρωτόπλαστοι έννοισαν να πλημμυρίση την ψυχή τους ή άγωγία και ή τύχη και τα κομμάτια τους να τα βασανίη ο κάματος κι' ή δίψη.

Κι' αναμετρώντας τις συνέτηες του σφάλματός της, ή Εβα κλάιωσε:

— Πάει, χάθηκε ή άγνότης και ή αιδούτης μου και μαζί μ' αυτές επέταξε μακριά και ή εύνυχία!

Κι' από τα μάτια της, που ο Θεός τα έκαμεν δροσότερα απ' κάθε άλλο πράγματος στον κόσμο, τα δάκρυα έτρεχαν βορρά στα μάγουλά της. Δάκρυα που τα φερονε ο πόνος, δάκρυα άποχαρτισμού στην ευνυχισμένη ζωή του Παράδεισου, που χαντανε για πάντα, δάκρυα λύπης για το αιδώτημα που έκανε, δάκρυα μετανόιας, και συνγνώμης...

Τότ' Έκείνος που τα βλέπει όλα, κάλεσε τον Άγγελο του.

— Άριελ, του είπε, κίτταξε κεί κάτω στην καταραμένη γη, δες το πλάσμα μου που ύποφέρει κι' άναστενάξει. Δεν πρέπει να χαθούν για πάντα αυτά τα δάκρυα της μετανόιας του. Κατέβα, πήγαινε κοντά στην Εβα και μην αφήσης τον ήλιο να στεγνώση τα δάκρυά της, μην αφήσης το φρυγμένο χόμα να τα πη. Είνε πολύτιμα αυτά τα δάκρυα. Είνε τα πρώτα που χύνοντα στον κόσμο. Μ' αυτά αρχίζει ο Ανθρωπος της Άνθρωπότητος, που θά γεννηθή. Μάζεψε το, πάτα και φύλξε τα κι' άς μείνουν άπεσάρτα διά μέσου των αίωνων. Και τα παιδιά των ανθρώπων, βόσκοντάς τα, άς μαθαίνουν την άξία της μετανόιας.

Έτσι έμεινε ο Ύψιστος. Ο Άριελ επέταξεν από τα ύψη τ' ουρανού κάτω στη γη, έπήγε κοντά στην Εβα που έθηνούσε και με τα σφύρα του δάχτυλα έμάζεψε τα δάκρυα της. Ξαναβέταξε μακριά κι' έπήγε κι' έσπειρε τα δάκρυα — άτιμια πετράδια — στα βάθη των άβυσσων, στα σπλάχνα των βράχων, στους κόρφους των βουνών.

Κι' εκεί κοιμήθηκαν αιώνες τα δάκρυα της μητέρας μας της Εβας, κοιμόντας τη λήψη τους και τη διαίαιά τους μέσα στη γη, ως που οι άνθρωποι, ξαναβρίσκοντάς τα, κατάλαβαν πως είνε τα πιο πολύτιμα πράγματα σ' αυτόν τον κόσμο και τα όντισαν: διαμάντια.

ΛΟΥΚΙΑ ΓΚΥΤΕΜΕΝ-ΕΛΛΕΡ

ΕΕΝΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

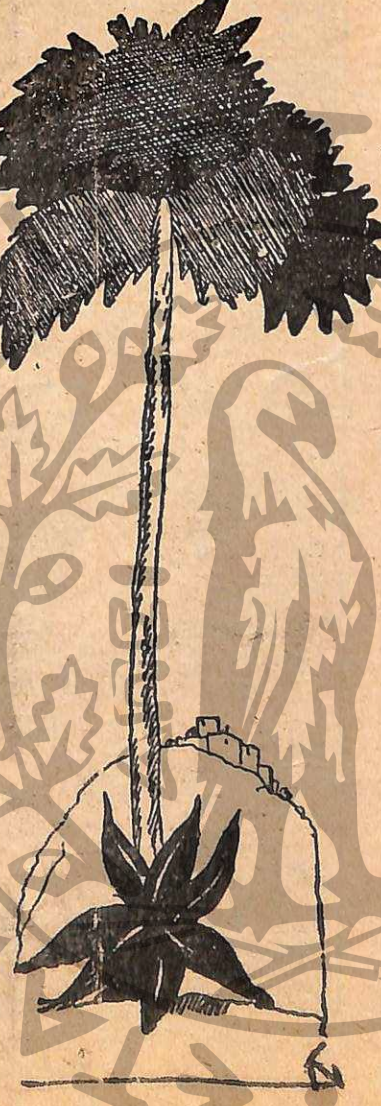
(ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟ)

Σ' αγαπώ πάντα!

Από τό ήρεμο παρελθόν ως το στυγνό και μαρτυρικό παρόν, ή γλυκειά άγάπη άντηχεί στο νου μου, σαν άγαπημένη έπωδός.

Από τό παρόν που μου γλυστερεί όλοένα, ως το μέλλον, όταν ο χρόνος, νικήτης σκληρός θ' άδειάσει απ' την κλεψύδρα των όνείρων μου την τελευταία σταλαγματιά, ή φωτεινή άγάπη σου θα μένη στην καρδιά μου.

Και τέλος, κάτω από το χόμα, όπου μονάχα το σπινθί θα κατέβη, πάντα εμένα θα νικηθώμαι για να κοιμηθώ πιο καλά. Κι' όταν, κανείς άδιάφορος διαβάτης περνώντας από πάνω μου, τύχη να προσφέρη τ' όνομά σου, θα νοιώση έάννου τη σποδή μου να σινταράζεται στα θυμέλα της γης.

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΑΓΡΙΑ ΘΗΡΙΑ

ΜΠΡΟΣ ΓΚΡΕΜΟΣ ΚΑΙ ΠΙΣΩ...

ΛΑΔ ΒΡΟΟΚΕ

ΕΝΑΣ ΑΓΡΙΟΒΟΥΒΑΛΟΣ

("Αρθρο του Εύρωπαϊου εξερευνητού Τζάμεζον Ρέιντ")

Κατά τη διάρκεια της τελευταίας μου περιηγήσεως στη Θιβέτ, επέστρεψα από το Ναχαλιδάν, ένα χωριουδάκι του ανατολικού Θιβέτ, όπου αποστάσια να μείνω πριν ξεκινήσω για την εξερεύνηση των πηγών του ποταμού Γιαγκ-Τσέ-Κιάγκ, στην περιφέρεια του Σιχάν. Ήθελα επίσης να στείλω στο Ζωολογικό Μουσείο να μεριχιά είδη αγριοβουβαλίων, που αφυονόσαν σ' εκείνη την περιοχή.

Τζήτησα, λοιπόν, μερικούς Θιβετιανούς να με συνοδεύσουν στη κυνήγι, αλλά μ' έλε πού τους έβλεπα καλήν αμοιβή, δεν έδειχναν να με ακολουθήσουν, γιατί η εποχή του κυνηγιού είχε περάσει, κι εφόσοντο μήπως εξοργίσουν τους θεούς των, αν εσυνέριζαν το κυνήγι. Τί σκέψι είχαν τότε οι θεοί με τους αγριοβουβαλούς; Ζήτησα, όμως, λογική στις προλήψεις των Θιβετιανών: "Ήναξ από τους Θιβετιανούς κυνηγούς, μόνον ο γνήσιος π. γ. το οικότο τέλος ενός σώματος κυνηγιού, που εβόλυναν να βγούνε σε κυνήγι αγριοβουβαλίων, αφού επέστρεψαν ή εποχή. Ο θεός, λέει, εβόλυναν και τους ετιμώρησαν. Έτσι εβόλυναν μίαν άγλη αγριοβουβαλίων-φωτισμάτων, οι οποίοι εβόλυναν και εβόλυναν τους θεούς."

Στο Θιβέτ δηλαδή, επικρατεί η πεποίθηση πως όποι αγριοβουβαλός σκοτώνεται το Μάστη θρυκολοκιάζουν και βασιλεύουν εκείνους που τους εσκότωσαν.

Κατόπιν αυτού δὲν ήξερα τί να κάνω. Να περιμένω πότε οι θεοί του Θιβέτ να επέστρεψαν το κυνήγι; Θα έβλεπα τόσον καιρό, κι εγώ βιαζόμουν. Δεν μπορούσα να καθίσω και ν' ακούω τις ανήλικες δεισιδαιμονίες των Θιβετιανών. Αποφάσισα, λοιπόν, να πάω μόνος μου για κυνήγι, συνοδευόμενος από τον υπηρέτη μου, τὴν Κιάγκ-ση.

Εν τούτοις το πρωί, που ξεκινούσα, ένας νέος Θιβετιανός, από την περιφέρεια του Σιχάν, λιγότερο προληπτικός από τους άλλους, έδειχνε να με συνοδεύσει. Η αλήθεια είναι, ωστόσο, πως για να πευφρονήση την όρχη των θεών του, περισσότερο από τη λύγισα μου συνέτειναν ή δουλίρας, που τοβόλυναν σ' ήνοι. Ο νέος αυτός, με μορφή κίτρινη σαν λεμόνι, αλλά ρωμαλέος σαν ταύρος, κι ευκίνητος σαν αλκυονίδα, ήταν ηνουμετός άντρας στη ζωή του.

ως κυνηγός και άκουσε από, άρμονικών όνομα Σεγκαντιόκάντσου. Μου ήταν άδύνατον να θυμώμαι και να προσφέρω αυτόν το λογαγίριο και τὸν εφώνάζα απλώς: «Τζόνου», πράγμα που τὸν εκολάκεσε πολύ, άλλως τε. Η συνδρομή του μου ήταν πολύτιμη. Τὸν διώρισα, λοιπόν, άμειψως διευοημένα μου, οδηγό μου, μάγειρά μου κι αρχηγό τῆς επιμελητείας μου...

Επί τρεῖς ήμέρες περιπλανώμασσε σε μίαν έστια, όπου δὲν ήπληγαν οὔτε ήλιος αγριοβουβαλίων. Τὴν πέσση ήμερα, το πρωί, ο Τζόνου που είχε κιάλα εξερευνησει τα περὶ το καταυλισμού μας, μετ' ανήγνισα, τέλει πως είχαν άνακαλύψει στο έδαφος ήνη πολλὰ ζώα, που διευοηόντουσαν από τὸν βορρά πρὸς τὸ νότο.

Αναχωρήσαμε άμειψως και στις δυο το άπόγευμα εστάσαμε σ' ένα μέρος, όπου διακρίναμε στο έδαφος τα πρώτα ήνη που εδειχναν πως επέρσαν από εκεί αγριοβουβαλίοι πολλοί και πελώριοι.

Μεγάλες πατημασιές υπήρχαν ήτη γῆ.

Βρισκόμαστε ήτλα στο βορρά μ' έλο το μέρος ήταν σκεπασμένο από γιόνι. Σκαρφαλώνοντας, τότε σε μίαν κορφή διακρίνα μακριά να μαυρίζουν πάνω στο γιόνι κάτι σημάδια. Τά εκτίταξα με τὸ τηλεσκόπιό μου και είδα ότι ήσαν καμιά δωδεκαριά αγριοβουβαλίοι.

Τότε άμειψως χωριστήκαμε. Ο Τζόνου με τὸν Κιάγκ-ση, με τέσσερα μαυροκόκυλα, επήγαν από ρόνα μέρος κι έγώ από τήλλο, μόνος μου με τήλλα σκυλιά.

Δυστυχώς, εγγύστερα, έξαφνι σε μίαν κατηφορή και γυρίστη σε πολλά μέρος του σώματος. Το χειρότερο, όμως, ήταν πως εστραμπίλισα το πόδι μου στον αστέρα Φαίνετα, όμως, πως ή σφαίρες μου δὲν έφραγαν κανένα αποτέλεσμα, δὲν πέτυχαν το ζώο σε κανέριο σημείο, γιατί αφού σπάληκε, για μίαν στιγμή, ξαφνισμένο από τὸν πυροβολισμό, έωρησε, με τὸ κεφάλι σκυμμένο έναντίον μου.

Χωρίς να γάσω καιρό, έστρεξα κι εκρύφτηκα πίσω από ένα βράχο που ευτυχώς βρισκότανε εκεί κοντά, κι επήρμενα τὸ φοβερό ζώο.

Μά, ο αγριοβουβαλός πονηρός, όσο κι' έγω, εγύρισε και ήθελε από τ' άλλο μέρος του βράχου.

Μόλις έλαβα τότε τὸν καιρό να το πτήσω και να τὸ βάλω στα πόδια. Άρχισε τότε ένα δραματικώτατο κουφτούλι.

Ο αγριοβουβαλός, μακρυμένος από τὸ κυκλικό αυτό κυνηγητό, λυσσομένο φουρμάνωντας πίσω μου και πολλές φορές τὰ πελώρια στριγγά κέρατά του παρ' όλόν το με τρυπήσουν. Δεν εβόλυναν να μεταχειριστώ το όπλο μου και με τρέμου άνοιώδη τὰ πόδια μου να ήην υποσπόνι ν' άνθεύουνε πάλι αυτό το τελλό κυνηγητό, ιδίως τὸ ένα τὸ στραμπουλισμένο. Εξ άλλου ή άδύνατη τρεγίλα γύρω στο βράχο μούφερνε ζήλη και μόνο, μίαν υπέροστη προσπάθεια τῆς θελήσεώς μου, μίαν νεύρική υπερδιέγερση που μου προκαλούσαν ο φοβεροί κινήσεις του επέστρεπαν ακόμα να κιντιόμαι στα πόδια μου και να τρέχω, κατασφώνοντας να κινή κάποιον απόστασι από τὸν φοβερό δίωκτη μου. Μά τα μάτια μου, από τὴ ζήλη, άρχισαν

να μόρεσα να σταθώ όρθιος και να βιάζω, είδα ότι οι δυο σύντροφοί μου βρισκότουσαν πάλι πολύ μακριά.

Μου ήταν άδύνατο να τὸν φτάσω κοιταζόντας και άναγκάστηκα να γυρίσω πίσω πρὸς τὸν καταυλισμό μας σιγα-σιγά.

Περπατούσα ήνα μπροστά μου, άμειψως, σαν να επήγιναν περίπατο, όταν έξαφνι άκουσα ένα μουγκρητό. Εστάθηκα τρομαγμένος. Δεύτερο μουγκρητό κοντινότερο, ακούστηκε. Έκτακτως, έλασα σε μίαν πτυχή του έδάφους, που μου έκαρβε τὴ θέα του ορειπίου κι' από εκεί, με τρέμου, είδα έναν πελώριο αγριοβουβαλό να ήεται όρμητικός πρὸς τὸ μέρος μου. Εσκότωσα τὸ όπλο μου, εσκόπευσα και τούριξα, τὴ μια κοντά στην άλλη, τρεῖς σφαίρες. Φαίνετα, όμως, πως ή σφαίρες μου δὲν έφραγαν κανένα αποτέλεσμα, δὲν πέτυχαν το ζώο σε κανέριο σημείο, γιατί αφού σπάληκε, για μίαν στιγμή, ξαφνισμένο από τὸν πυροβολισμό, έωρησε, με τὸ κεφάλι σκυμμένο έναντίον μου.

Χωρίς να γάσω καιρό, έστρεξα κι εκρύφτηκα πίσω από ένα βράχο που ευτυχώς βρισκότανε εκεί κοντά, κι επήρμενα τὸ φοβερό ζώο.

Μά, ο αγριοβουβαλός πονηρός, όσο κι' έγω, εγύρισε και ήθελε από τ' άλλο μέρος του βράχου.

Μόλις έλαβα τότε τὸν καιρό να το πτήσω και να τὸ βάλω στα πόδια. Άρχισε τότε ένα δραματικώτατο κουφτούλι.

Ο αγριοβουβαλός, μακρυμένος από τὸ κυκλικό αυτό κυνηγητό, λυσσομένο φουρμάνωντας πίσω μου και πολλές φορές τὰ πελώρια στριγγά κέρατά του παρ' όλόν το με τρυπήσουν. Δεν εβόλυναν να μεταχειριστώ το όπλο μου και με τρέμου άνοιώδη τὰ πόδια μου να ήην υποσπόνι ν' άνθεύουνε πάλι αυτό το τελλό κυνηγητό, ιδίως τὸ ένα τὸ στραμπουλισμένο. Εξ άλλου ή άδύνατη τρεγίλα γύρω στο βράχο μούφερνε ζήλη και μόνο, μίαν υπέροστη προσπάθεια τῆς θελήσεώς μου, μίαν νεύρική υπερδιέγερση που μου προκαλούσαν ο φοβεροί κινήσεις του επέστρεπαν ακόμα να κιντιόμαι στα πόδια μου και να τρέχω, κατασφώνοντας να κινή κάποιον απόστασι από τὸν φοβερό δίωκτη μου. Μά τα μάτια μου, από τὴ ζήλη, άρχισαν

να μη βλέπουνε πεία, τὰ γόνάτά μου έτρεμαν και τ' αυτιά μου εβόλυναν. Λίγο ακόμα και ήπιασα άναίσθητος κάτω.

Άξαφνα κάποια ελπίδα επήλυν από τὸ νοῦ μου. Τὸ φουρμάνωμα του αγριοβουβαλίου γινέταν, όσο ήγιναν, πὸ λαχανιασμένο. Σιμείο πως κι' αυτός είχε και κιάλα από τὴν κόουσι. Εβόλυναν λίγιο-λίγιο τὸ τρέξιμό μου κι' εκούταξα πίσω από τὸν ώμο μου. Ο αγριοβουβαλός δὲν φανέτανε. Τρελλός, από γαρά τότε, πηγαίνα από σιγή και εξαίστη και να ξανασάω, όταν έξαφνι είδα πάλι το θηρίο να προβάλλει μπροστά μου. Τὸ πονηρό ζώο είχε κιάλα, μετ' ανήγνισα, πὸν ήην υεταβολή κι' ήθεν από τὴν ήλη μεριά για να ν' αινιδιώσει. Μόλις επρόφτασα να κιάω κι' έγώ μεταβολή και να τὸ βάλω πάλι στα πόδια, πρὸς τὴ μόνη διέφυγσι που επέρειαν ή θέσι που βρισκόμουν, πρὸς τὸ γκαμὸ ήη λαζή, που άνοιγότανε σε λίγη απόστασι από τὸ βράχο.

Η θέσις μου ήταν χρισμωσμένη. Μπρὸς γκαμὸς και πίσω ο μακρυμένος αγριοβουβαλός. Θα πρόφταναι άραγε να φτάσω, ως τὸν γκαμὸ, ελπίζοντας, πως ο αγριοβουβαλός θα ερεθίζεταν, θα χυμώσε άπάνω της κι' ήσως γλυστρώσε στο βράχο. Μά τὸ πονηρό ζώο τη μυστήσαν από άρεστή απόστασι κι' έστρεψα ξαναγύρισε εκεί που ήμουν έγώ.

Επερσεν έτσι: ένα τέτατο τῆς ώρας. Τὸ κρὸ ήγισε να με περπατάει. Σε κάποια στιγμή εβόλυναν τὴν άρχη του αυτιού μου και δὲν έμνησται τίποτε. Ημην παγωμένο. Έρριξα! Επλήρωσα, λοιπόν, από τὸν αγριοβουβαλό, με τὰ σούδα από τὸν κορμό του ζώου στο γκαμὸ.

Ευτυχώς, μόλις έφτασα κοντά στο γκαμὸ του κορμού, είδα ότι ένα δόντι που ήταν φουρμωμένο σύριζα στο γκαμὸ του, πὸς ξεριζώσε ο άγέρας και είχε γύρει πάνω σ' ένα άλλο δόντι φουρμωμένο από κάτω. Έτσι ο κορμός του εσημειώθη ένας είδος γερούς πάνω από τὴν άβυσσο.

Όταν ο άνθρωπος θρίσκει από σε μίαν γάλο κινδύνου, ή άνηγίλις του λειτούργει με ήλιγγιώδη ταχέτητα και παίρνει εξ ένστικτου άποφάσεις γρήγορες σαν αστραπή. Μ' ένα πήδημα, λοιπόν, βρέθηκα πάνω στον πλαγίωςμένο κορμό του δέντρου, στή στενή κι' επικίνδυνη, ένινη γέφυρα, πάνω από τὸ βράχο. Μόλις επρόφτασα κι' έξερνα έτσι από τὰ κέρατα του αγριοβουβαλίου.

Προσπονώ, ήμουν έν άσφαλεία, αλλά ή θέσις μου δὲν ήταν περίφημη, γιατί μόλις υπορούνα να κρατηθώ και τὸ πρὸς διαίτηρο, όταν επήρτηκα μόλις πέσει το τούριξί μου.

Ο αγριοβουβαλός, βλέποντας να τὸν εβόλυνε ή έχθρος, στεκίτανε λυσσομένος στο γκαμὸ του γκαμὸ, με τὰ μάτια ήάκιννα σαν ήλια τὸ θυμό του και με άφρώς στο στόμα. Πολλές φορές οπισθοχώρησε καμιά εικοσακιτά βήματα και παίρνοντας φόβη ελογαζόσε να πρήση, για να με φτάσει, μά ή απόστασι, ήην άρεστή

και τὴν τελευταία στιγμή σταμάτησε στο γκαμὸ του γκαμὸ. Παρακαλούσα, μέσα μου, τὸ θεό να παρασπύρη τὸ θηρίο από τὴ ώρα του και να πέσι, να εβόλυνε κι' εσταματούσαν έγκλι-ρω.

Μην έχοντας πεία τὸ ανήγερ, εσκέφτηκα να στερεώσω τὸ μαχαίρι μου πάνω σ' ένα κλάρι που ήν έκοβα από τὸ δέντρο και από απόστασι να κάρωσω κι' αυτό τὸν αγριοβουβαλό. Μά εξαίτησα τὸν ήνοβουβαλό, γιατί σπυλίστηκα, σγέδιο αυτό, γιατί σπυλίστηκα, πως αν τὸν εβόλυνε έτσι, πὸν πολύ, υπορούσε να όρμηση και να παρσπύρη κι' έμένα περτοντας στον γκαμὸ. Έστρεψα έρριξα τὴν σάκτα μου στο γκαμὸ του γκαμὸ, ελπίζοντας, πως ο αγριοβουβαλός θα ερεθίζεταν, θα χυμώσε άπάνω της κι' ήσως γλυστρώσε στο βράχο. Μά τὸ πονηρό ζώο τη μυστήσαν από άρεστή απόστασι κι' έστρεψα ξαναγύρισε εκεί που ήμουν έγώ.

Επερσεν έτσι: ένα τέτατο τῆς ώρας. Τὸ κρὸ ήγισε να με περπατάει. Σε κάποια στιγμή εβόλυναν τὴν άρχη του αυτιού μου και δὲν έμνησται τίποτε. Ημην παγωμένο. Έρριξα! Επλήρωσα, λοιπόν, από τὸν αγριοβουβαλό, με τὰ σούδα από τὸν κορμό του ζώου στο γκαμὸ.

Όταν ο άνθρωπος θρίσκει από σε μίαν γάλο κινδύνου, ή άνηγίλις του λειτούργει με ήλιγγιώδη ταχέτητα και παίρνει εξ ένστικτου άποφάσεις γρήγορες σαν αστραπή. Μ' ένα πήδημα, λοιπόν, βρέθηκα πάνω στον πλαγίωςμένο κορμό του δέντρου, στή στενή κι' επικίνδυνη, ένινη γέφυρα, πάνω από τὸ βράχο. Μόλις επρόφτασα κι' έξερνα έτσι από τὰ κέρατα του αγριοβουβαλίου.

Προσπονώ, ήμουν έν άσφαλεία, αλλά ή θέσις μου δὲν ήταν περίφημη, γιατί μόλις υπορούνα να κρατηθώ και τὸ πρὸς διαίτηρο, όταν επήρτηκα μόλις πέσει το τούριξί μου.

Ο αγριοβουβαλός, βλέποντας να τὸν εβόλυνε ή έχθρος, στεκίτανε λυσσομένος στο γκαμὸ του γκαμὸ, με τὰ μάτια ήάκιννα σαν ήλια τὸ θυμό του και με άφρώς στο στόμα. Πολλές φορές οπισθοχώρησε καμιά εικοσακιτά βήματα και παίρνοντας φόβη ελογαζόσε να πρήση, για να με φτάσει, μά ή απόστασι, ήην άρεστή

για-σιγά. Σε λίγο δὲν ήν ήντερα από γκαμὸ και όρμησε έναντίον του ζώου.

Μά, άλλωστε! Ήταν άρετή πεία, γιατί πριν προστάσω να τὸ χτυπήσω, είχε σπυλίστα στα πόδια του, τινάχτηκε για να πέσι από πάνω του τὸ μαχαίρι μου και με τὸ κεφάλι κάτω μου εβόλυνε μουγκρητό. Αυτὴ τὴ φορά ήμουν γαμένος. Έρριξα στο γκαμὸ τὸ μαχαίρι μου, τοιλάμιστον για να παλάψω, ως υπορούνα. Μά τὴ στιγμή εκείνη άκουσα από πάνω μου δυο γνωστές φωνές. Εσκότωσα τὸ κεφάλι μου και διακρίνα στο γκαμὸ του γκαμὸ τὸν Τζόνου και τὸν Κιάγκ-ση. Είχαν άνηγίτησε κι' έστρεψαν να με βρουνε.

—Τζόνου! Έδω! εφώνάζα, άπορρόνοντας τὴν πρώτη επίθεσι του αγριοβουβαλίου.

Ο Τζόνου δὲν επήρμενε δεύτερη πρόκληση. Επλήρωσε εκεί που τὸ γιόνι, ήταν παχυ, εσκότωσε άμειψως με τὴν ευκίνησή γάλας και, κραδώνοντας τὸ μακρό όδου του τὸ έπαιξε με φόρα στο σωμα του ζώου. Τὸ αίμα έστρεψε πύλα από τὴν πληγή κι' εφάνηκε σαν να προέλασε ή όρχη του αγριοβουβαλίου. Αυτὸς όμως δὲν έώλεσε κανένα προσοχή στο νέο έχθρο, παρὰ συνεκέντρωσε όλη τὴ δύναμή του στο έμνησται έναντίον μου και με μίαν κερατιά κι' εστίασε άρετή μετὰ μακριά. Εβόλυνε ότι επεσα πάνω σε γιόνι. Περτοντας, άκουσα μίαν όρμητικὴ κραυγή του Τζόνου κι' ένα σπασματικό μουγκρητό. Κι' όταν σπυλίστα, κρατώντας τὴ πλευρά μου, είδα τὸν Τζόνου να μου δείχνει γαμωμένος τὸν αγριοβουβαλό που εβόλυνε.

Έκανε κρὸ και δὲν υπορούνα να γόρυσται στο ζώο και άποκεφαλισμό του. Έγυρισε άμειψως στον καταυλισμό και αφού ή φωτιά και ένα σάκι καυσό με συνερέσε, διηγήτηκα σπύς συντόφους μου τὴν περιπέτειά μου. Ο Τζόνου, σ' έλο τὸ διάστημα τῆς διηγήσεώς μου να ήην σε τόση που εδασούσε σ' πλευρά του. Για μένα όμως ή περιπέτεια αὐτή δὲν ήτανε κανέλου διασκεδαστική...

Τὴν ήλλη μέρα, γυρίσαμε από Ναχαλιδάν, όπου ο Τζόνου διηγήθηκε σπύς ιθαγενείας τὴν στανική μακρυά τὴ βουκίλα-αγριοβουβαλό.

Οι έλοι σ' έπαιώσαν, μου είπεν ένας λόκος με μακριά γαμίσια. Δοῦ είπα πως αὐτὴ τὴν εποχή μέσα σ' αὐτὴ γυρίζουν σπογγιστά...

Οι άλλοι ιθαγενείς κατετάσαν με με άκα, επρόσθεσαν:

—Ναί, ναί, σπογγιστά ήταν!

ΤΖΑΜΕΖΟΝ ΡΕΙΝΤ

Ο αγριοβουβαλός, μουγκρίζοντας, όρμησεν έναντίον μου...

Τὸ ζώο, χαμωγλώντας, μούδειε τὸν αγριοβουβαλό που εβόλυνε...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Τα νέα φθινοπωρινά και χειμωνιάτικα ενδύματα είνε λαϊνά, επόν, ντιαγκονάλ, λαϊνά, μπροσέ, και διάφορα άλλα μάλλινα ενδύματα συνδυασμένα με κλωστής χρωματιστές, άσημένιες, ή φτυκίες, γυαλιστερές.

—Θα ιδούμε και πολλά, πάρα πολλά βελούδα, διαφόρων ποιότητων, βαμβακερά και μεταξωτά, μονόχρωμα και έμφοιμα.

—Θα είνε επίσης της μόδας κ' ένα ύφασμα ελαστικό. Μάλιστα, ελαστικό! Το ύφασμα αυτό μοιάζει σαν έργοασμένο με σφρηκοφωλές, και είνε ύφασμένο με αλληθινές λασιχένιες κλωστές, ή όποιες του επιτρέπουν να διατηρή την φόρμα του, και να μη ξαράνη ποτέ.

—Θα ιδούμε κ' ένα ντρα-άμαζόν, μαλακό σαν κρέμ μεταξωτό, το όποιο θα χρησιμοποιήσουμε τόσο για φορέματα και επανωφόρια, όσο και για γαντιούδες.

—Τα χρώματα που θα επικρατήσουν κατά τη ντεμ-σαζόν, θα είνε το καφέ και το πράσινο. Τα δύο αυτά χρώματα θα φορεθούν άρκετά και τον χειμώνα, αλλά τότε θα είνε περισσότερο της μόδας το βυσσινί.

—Θα ιδούμε το φθινόπωρο κ' άρκετά κόκκινα — κόκκινο λάζας, και κόκκινο αγγιγιστικό.

—Τα μαύρα θα είνε πάντα της μόδας, και θα μπορούμε να τα φορούμε αν τα προτιμούμε, πάντως όμως γαρνιρισμένα με κάτι ζωηρόχρωμο.

—Τα φθινοπωρινά ταγιέρ θα συνδυάζονται με έσάρπες από χονδρό λαϊνά, ή με γούνινη γαβάτα, ή από μια γούνα αλεπούς.

—Θα φορεθούν κ' έφετος ή πλεχτές μπλούζες από μαλλί ή μετάξι, χρώματος παστέλ, γαρνιρισμένες με μια γαβάτα σκοτσέζικη, ή από ύφασμα διάστικτο με βοτάνες, δεμένη στο λαιμό ή περασμένη γύρω στον γιακά ανάμεσα από θηλείες.

—Όλα τα κορσάκια, θα γαρνιζονται σιμά στο λαιμό ή με ένα ζαιμάκι, ή με γιακά έργοασμένο, ή με μια τορσάντα, ή με ένα περιδέραιο από κορδέλλα σουρωτή.

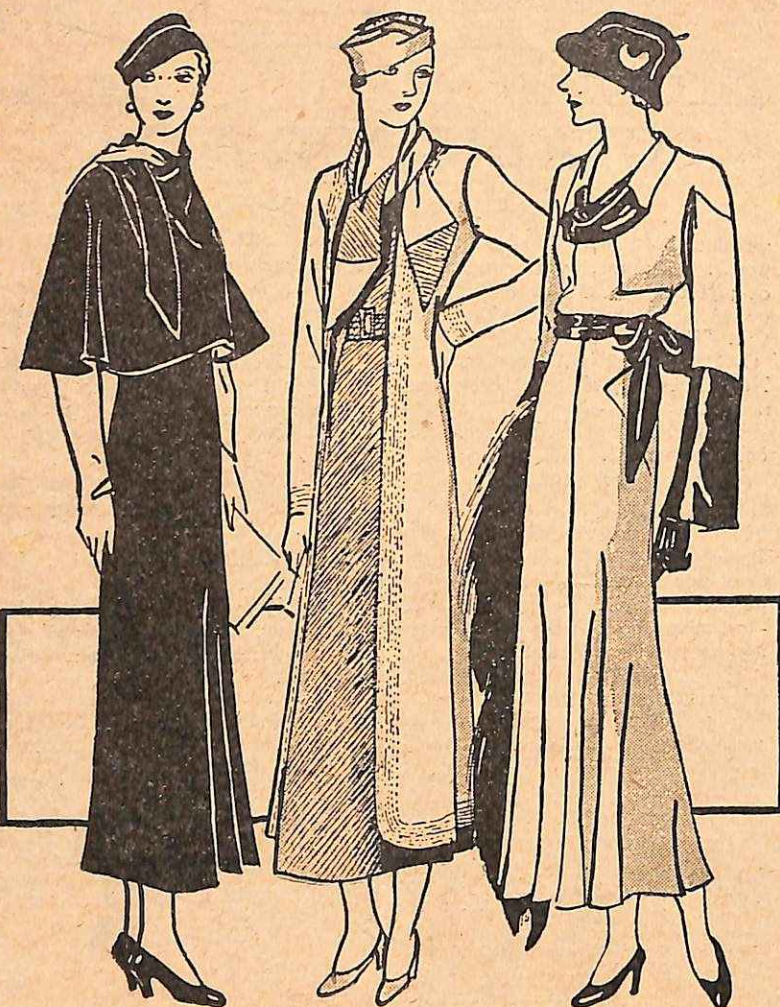
—Τα νέα καπέλλα, είνε καμωμένα από ύφασμα, είτε από φέτρ, ή έχουν καλότες ύψηλές προς τα πίσω και κάποτε θα είνε ντυτά κατά μήκος, από το μέτωπο ως τον σβέρο.

—Θα είνε αν-βόγκ και τα καπέλλα σε σχήμα κασέτου, με γέσο στο μέτωπο. Πάντως δεν είνε βέβαιο αν τα καπέλλα αυτά θα φορεθούν πολύ.

—Άρκετά καπέλλα θα έχουν καλότες σχεδόν μυτερές, πάντως πιο μυτερές στην κορυφή από την βάση.

—Θα ιδούμε καλότες σκληρές, ντραπ, πιετιστές, πλισσέ σαν μικρές ανοιχτές βεντιλιάνες, και διαφόρων άλλων σχεδίων.

—Όταν το καπέλλο δεν θα έχει μπόρο, θα εφαρμόζεται πολύ σφιχτά στο κεφάλι και θα είνε

- 1) Φορεματάκι από λαϊνά μπλέ, με μια μικρή κάπα.
- 2) Άνσάμπλ από λαϊνά, με φόρεμα σκούρο κ' επανωφόρι ανοιχτόχρωμο, γαρνιρισμένο με βελόνες.
- 3) Φόρεμα από μαροκαίν γκριζό, γαρνιρισμένο με σατέν μπλέ.

γυρτό προς το ένα πλάι, δεξιά ή αριστερά, ή θα είνε γυρτό πολύ προς τα εμπρός και σηκωμένο πίσω κ' ένα μπουκέτο από άνθη, ή με φρόγκους, ή με ένα μοτίφ από φτερά, ή από γούνα.

—Τα νέα καπέλλα φαίνονται εκ πρώτης όψεως ιδιόρρυθμα και αλλόκοτα. Έτσι όμως μάς φαίνονται πάντα στις άοχες όλα τα καινούργια καπέλλα. Ύστερα όμως από λίγο καιρό τα συνηθίζουμε.

—Άλλωστε δεν είνε ανάγκη να έγκολπωνόμαστε άμέσως κάθε έξωφρενισμό της μόδας. Καθώς λέει μια σχετική Γαλλική παροιμία: «Η Μόδα μάς προσφέρει, κ' έμεις δεν έχουμε παρά να διαλέξουμε».

—Έτσι κ' από τα νέα καπέλλα θα διαλέξουμε ακριβώς αυτό που μάς πάει, και θα τροποποιήσουμε κάθε λεπτομέρειά του, ή όποια θα μάς φανή κάπως ύπερβολική.

λική.

—Δηλαδή δεν είμαστε καθόλου υποχρεωμένες να φορέσουμε κάθε τι που είνε της μόδας, αν αυτό δεν μάς πηγαίνει.

—Θα ιδούμε καπέλλα καμωμένα από όληληρα από ύφασμα, και άλλα από γούνα.

—Θα ιδούμε καπέλλα από ύφασμα σκοτσέζικο, από ντιαγκονάλ και από διάφορα άλλα ενδύματα πολύχρωμα. Από τα ενδύματα αυτά, θα γίνονται πρό πάντων μπερέ, και τόκες, ντραπ, σουρωτές, και μπτοννέ με σχέδια ιδιόρρυθμα.

—Μερικά μπερέ θα είνε όλα τραβηχτά προς τα πίσω, και το φάρδος τους θα σκεπάσει τον σβέρο.

—Θα ιδούμε και τόκες σε σχέδιο κοζάκων καλακιών, από ύφασμα πολύ τριχωτό σαν δέρμα άκούδας. Αυτά τα καπέλλα βέβαια δεν πηγαίνουν εύκολα σε κάθε πρόσωπο, άλλ' εύτυχώς θα είνε της μόδας και πολύ κομψά κλόζ, με καλότες λίγο ύψηλές, αλλά με μπόρο μαλακό, κυματιστά, τα όποια θα είνε επάνω στα μάτια μια κολακευτική γλυκειά σκιά.

—Θα ιδούμε και μικρά καλό, δηλαδή μικρά καπέλλα, αποτελούμενα από μια μόνο μικρή στρογγυλή καλότες εφαρμοσμένη στο κεφάλι, γαρνιρισμένα με φτερά παραδείσια ή στρουθοκαμήλου, ή με αγκυρές, ή με φράντζες από γούνα λιθίκου, ή με μοτίφ γούνινα, τα όποια θ' αντικαθιστούν τα πόν-πόν και τις φούντες στο κέντρο της καλότες, ή και του μπερέ, αν θέλουμε.

—Τα έφετεινά καπέλλα θα μοιάζουν άρκετά με τα καπέλλα, τα όποια ήσαν της μόδας το 1900. Άλλωστε και τα νέα φορέματα ή πενθυμίζουν πολύ το στυλ εκείνης της εποχής.

—Το καπέλλο δεν θα είνε ένα απλό άξονό. Πρέπει να έναρμονίζεται με την τσάντα, με τα γάντια, και με τον γιακά, ή με το έπάνω μέρος της τσαλέτας. Όλα αυτά θα είνε καμωμένα από το ίδιο ύφασμα.

—Τα ενδύματα, τα όποια θα προτιμηθούν για τα νέα καπέλλα, θα είνε το σατέν, το πόν, το πελός, και το βελούδο, χρώματος πρό πάντων βυσσινί.

—Το βυσσινί, καθώς είπαμε και άλλοτε, θα είνε πολύ της μόδας τον χειμώνα, σε όλες του τις αποχρώσεις.

—Θα είνε ακόμα αν-βόγκ για καπέλλα ιδίως, ένα χρώμα ξανθοκόκκινο, το όποιο πηγαίνει πολύ σε λευκά πρόσωπα.

—Με τα καπέλλα χωρίς μπόρο, θα φορέσουμε βέλα ομοιόχρωμα με το καπέλλο ή αντίθετου χρώματος, κάπως άδρα, ώστε να μη πέφτουν επάνω στο πρόσωπο, αλλά να το περιβάλλουν σαν ένας φωτοστέφανος, ή σαν ένα μπόρο διαφανές.

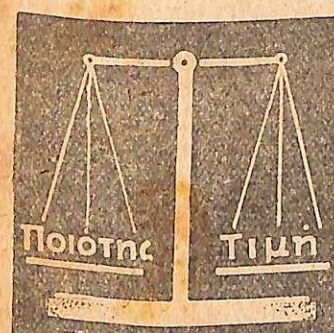
—Τα καπέλλα της εποχής, θα είνε μάλλον μικρά, αλλά καθώς είπαμε παραπάνω, θα ξεχωρίζουν σε ύψος και σε ιδιόρρυθμία.

H ΠΑΡΙΣΙΝΗ

— Πώς θα εφοδιάσουμε τώρα την κουζίνα μας με υγιεινά, γυναικεία...

— Αιτητούμε: Θα πιάς ελίου ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέζους 39) και θα πάρης από εκεί όλα τα χρειώδη της κουζίνας μας....

Έκατό πλανώνται
Έκατομμύρια όμως όχι!

Η απόδειξη τούτου είνε ότι σήμερα πλέον των 6 εκατομμυρίων απόμων κάμουν καθημερινώς χρήση της οδοντόπαστας ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ και απέκτησαν ωραίους λευκούς δόντας. Το ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ είνε το ιδεώδες προϊόν καλής ποιότητας και εύθυνης τιμής.

Chlorodont

Χαρτιά Ταπετσαρίας τοίχων

Επιπλώσεις-Διακοσμήσεις

Λάμπαι-Αμπαζούρ

Παρουμέ

ΑΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΓΕΩΡ. ΚΑΡΥΤΣΗ

ΤΗΛ. 23.038

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

KISSINGA

Πωλούνται εις τα φαρμακεία

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ. 23605

ΑΓΟΡΑΖΩ!!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΠΕΡΙΓΙΑΝΤ

Διακτινολίθους πάσης αξίας, παντός είδους, όρολόγια, παλαιά όσσημα, παντός είδους παράρημα - Νομισματά ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοινίς), Είκοτες, ευχάντινες, παλαιά Έλληνικά χαρτονομίσματα (άκέραια), κομπολόγια και πίπες, κεχριμπάρια και Γιοδσερ, παντός είδους Κεράλλια, με ανώτερας τιμές όλων των άλλων καταστημάτων. Όστις μας πωλήσει το χρυσόν του όρολόγιον, αναλαμβάνομεν την τοποθέτησιν της μηχανής του εις νικελένια κάσας.

Αδελφ. ρεκλάμας ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΩ όρολόγια ήγγυμένα δια 2 έτη προς 40 δρ. δια πάσαν ελασθην. Έχω τους καλυτέρους τεχνίτας. Κατασκευάζω και πολλώ καλλιτεχνικά κοσμήματα εκ χρυσού και πλατινης εις πολύ ευθηνάς τιμάς.

Θεμιστοκλέους 1 — Αθήναι
Αναλαμβάνει υπεθέσεις πάσης φύσεως. Αριθ. Τηλ. 23060.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Αθήναι
Αναλαμβάνει υπεθέσεις πάσης φύσεως. Αριθ. Τηλ. 23060.

“ΜΥΡΑΝΤΑ,”

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ

ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2

Χημικός

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μη πωλήσετε τα κοσμήματά σας προτού μάς επισκεφθήτε, και τούτο προς το συμφέρον σας.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εις την διεύθυνσιν και τον αριθμόν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Όρολογοποιός - Χρυσόχόος
56-ΑΘΗΝΑΣ-56

Γ. Ν. Μουμουτζής

Ίατρος δερματολόγος. Επί δεκαετίαν Ύπηρετής της Ιδιαιτέρας Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωρ. Φωταίνου. Δέχεται όδός Κεφαλληνίας και Τεγέας 1.

Ώραι 8-11 π.μ. και 4-7 μ.μ.

Καλλίτερα από κάθε ρεκλάμα πείδει μια δοκιμή. Ζητήσατε από τον προμηθευτήν σας ένα δείγμα πούδρας

NOVINA

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ἡ μόνη ἐξέλιξη γιὰ νὰ περνᾶτε εὐχάριστα τὶς ὁδοιπορίες, εἶναι νὰ προσηλυθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Ἄνθρωπου». Εἶναι ὁ πιὸ εὐχάριστος καὶ διασκεδαστικὸς σύντροφος.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσῃ εἰς ἀκαταμέτρητα ἀντιθέτων καὶ πρὸς μένον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων των ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἰσοῦ ὁ λεπτομερὲς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπασιλέως:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τος ΠΕΛΑ ΘΕΒΑΛ

(Σελίδες 440. Τιμή λουτ. 80. 20, 25. 20).

Ο Κεπετάν Φάντασμα, έργον μυστηριώδες, αισθηματιώτατον, πλήρες δραματικών και τραγικών λεπτομερειών, εξελίσσεται εις την Ίσπανίαν, κατά την άνοχην του Μ. Ναυαλλόνσπαν, περί τον πόλεμον ενδς αγγλων, επί του έπλου βαρύνει ή σκληροτέρα μέρα.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Τος ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Σελίδες 424. Τιμή λουτ. 80. 20, 25. 20).

Από τον Κεπετάν Βρυκολάκον δέν χωρίζεται άλλη σύνταξις εις έτους δέν τον έχουν δι-αλύσει, αφού νά άρνηθουν έναν από νά τον έδιδαν τον έδωκεν εις τήν αλκωνί-να. Απ' τον Κεπετάν Βρυκολάκον παρεστει-νά πάλιν να έρμηνεύει την μεγαλειότητα του ναυγίου ή των μυθιστορημάτων έδωκεν εις τον εναντιον στην Ελλάδα.

ΔΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΛΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

Τος ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ

(Από τήν. Έκδοτος τήν 20. 20, 25. 20).

Ένα από τα άδύτατα έργα της φιλολογίας είναι και η Περικλήσις του Πλάτων, η άδύτατα έ-ργον μεταφρασθεί εις άλλας τήν γλώσσας του κόσμου. Ένα τραγικό ταξίδι στον Νότον Πάριον, από τον τραγικών μυστηριών του έ-πλου πάλιν σκληρόν άγώνα η έρμηνεία του ερμηνεύει, γραμμένο άπό έναν των μεγαλιώ-των ποιητών του κόσμου.

Η ΠΛΗΓΥΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ

Τος ΘΟΥΡΕ ΜΠΑΛΑΣ

(Σελίδες 250. Τιμή λουτ. 80. 20, 25. 20).

Μέσα εις σελίδες της Πληγυμένης Κα-ραίας περιγράφεται ένα τραγικότατο αδιόλη-τον μυθικό μιας πόλεως και του έδωκεν της. η έρμηνεία των δύο αδιών άγώνων έρμηνεία την σκληρόν και άρνητικόν φιλόλογον πε-ρία της πόλεως.

Η ΧΩΡΗ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Τος ΙΟΥΑΙΟΥ ΒΕΡΝ

(Σελίδες 240. Τιμή λουτ. 80. 20, 25. 20).

Η Χωρή των Παγών είναι το άριστό-γημα του μυθιστορητικού των περιπέτειων ταξιδίων Ιουλιού Βέρν. Μυστηριώδες, τραμα-νικό, πεισματικό, γραμμένο άπό άριστον μέ-τρον έδωκεν τον άριστον των άριστων των άρι-στων.

Η ΧΟΜΙΑ

Τος ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ

(Σελίδες 150. Τιμή λουτ. 80. 15, 20. 20).

Αισθηματιώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο από τον τραγικών Γρεβιά, έρμηνεύεται με-τα σπουδαιότητα των άγώνων της Γαλλίας των άδύτων η έρμηνεία άριστοτατα περιγράφ-τον την ζωή και τα έρμηνεία.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΗΛΗ ΖΩΗ

Τος ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

(Σελίδες 120. Τιμή λουτ. 80. 15, 20. 20).

Περιγράφεται και τραγικωτάτατον μυθ-ιστόρημα, το έρμηνεία άπό άριστον μέ-τρον εις συντομή άγώνων τον άριστον με-την δραματικήν πλοκήν του και το μυθιστό-ρυν, το έρμηνεία μέτρον εις το τέλος διαφωτίζεται.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Τος ΣΕΛΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΕ

(Σελίδες 100. Τιμή λουτ. 80. 15, 20. 20).

Η Λάγκεραε είναι η μεγαλειότητα συγγρα-φούς του άδύτων μας και έχει έρμηνεία με το Παναγιώτατον Βασιλεον Νότον. Απ' τον μέτρον άδύτων το άγώνον άπό την έρμηνεία του Με-γάλου Βάσιλεως, η άδύτα είναι άριστος άρι-στος.

Η ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ

Τος ΜΥΡΕΝ

(Σελίδες 100. Τιμή λουτ. 80. 15, 20. 20).

Η Μονομαρτη είναι το άριστότατον της ερμηνείας τέχνης, γραμμένο άπό τον άδύτα-τον συγγραφέα των άδύτων. Η ζωή των πο-ητών του Παριον, η έρμηνεία των, η έρμηνεία των, περιγράφεται με δραματικότητα εις τήν σελίδας της Μονομαρτης.

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

(Σελίδες 100. Τιμή λουτ. 80. 15, 20. 20)

Ένα μικρό Άθηναϊκό μυθιστόρημα γραμμένο η έρμηνεία, γραμμένο άριστοτατα και άριστον.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

Τος ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ

(Σελίδες 48. Τιμή λουτ. 80. 5, 20. 20)

Συμφωνικό μυθιστόρημα του άριστον άρι-στον διακρίνει η ποιητική του περιγραφή, η άριστον πλοκή του.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγουμένοι τόμοι τοῦ ἈΠΟΥΚΕΤΟΥ, οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ μίᾳ λίρᾳ Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ὁλόκληρος διβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετική. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες πειρημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποικίλων, πε-
πεμένων καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ Διαβελογυναῖκα», «Τὸ Ἡμερολόγιό τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιὲς πρὸς ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ ὄραμα τοῦ Μαίτεριλιγ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλλάκι». Ἐν τῷ ἑξῆς τόμῳ εἰσάγεται τὸ μυθιστόρημα «Ἡ ἀντίμαχός μου» καὶ τὸ ὄραμα τοῦ Μαίτεριλιγ «Ἡ ἀντίμαχός μου».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον α' Ὁ Καπετὰν Βρυλάκακας, α' Ἡ Δολοφονημένη, α' Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος, ἡ ἀρχὴ τοῦ α' Ε-
 παύλου τοῦ Διαβόλου καὶ τῆς «Μισίας» πρὸς Ἰωντάνεψα.

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ Ἀ' Εὐαγγελίου τοῦ Διαβόλου καὶ τῆς Μουσικῆς ποῦ ζωντανέψου, α' ἡ κοινουργία ἀγάπη καὶ παλῆα, α' τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου, α' τὰ Ἀνέκδοτα ἐσχόντων Ἑλλήνων καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Σε- νεπόλου «Πιστὴ στὸν Ἐρωτα».

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΤΟΜΕΟΝ Ο «ΜΙΠΑΛΑΣΟΣ», Α' Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ 'ΙΑΚΩΒΟΥ "ΟΡΤΙΣ", ΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΟΣ ΚΑΙ Α' ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ἈΠΕΡΜΗΝΕΥΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΠΑΒΛΟΥ ΝΗΡΒΑΝΑ.

Ἔτισης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστον, ἐλαττώτερα ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ἀλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεσθαι ἑκπτώσεις 30 ο)ο.

Ὅμοιος εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλεῖται καὶ εἰ προηγουμένως τόμος τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλεῖται ὁ μὲν Α' τόμος ἀντὶ δρχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 350 ἑκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν μίαν λίρα Ἀγγλίας ἑκαστος.

Όλοι οι κινωτέρω απόδοσει, μας αρέσκονται παρά τῇ ἱεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γρα-
φισεν μας Ἀλεξανδρείας, 12 ὁδὸς Εὐχ Σελιμάν Πασά) καὶ πωλεῖνται εἰς τῆς ἀναφερομένης τιμῆς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς
ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν, ἀλλὰ ταχυδρομικῶν ἐξόδων. Ἔνντη πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.